

ΕΛΛΑΣ

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 27

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΑΘΗΝΑΙ.—ΚΥΡΙΑΚΗ 1 ΙΟΥΝΙΟΥ 1908

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΑΙΟΛΟΥ 31

ΜΙΑ ΗΡΩΪΣ ΙΣΤΟΡΙΚΗ

ΙΟΥΔΗΘ

Η ΗΡΩΪΣ ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΟΣ ΤΗΣ „ΕΛΛΑΔΟΣ“

(Εκδών του Γερμανού Καλλιτέχνη SICHEL)

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΛΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ - ΑΦΡΟΔΙΣΙΑΣΤΗΣ
ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΑΡΕΛΙΣΤΗ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

B!

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1-11-08
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85
ΑΡΙΘ. 36016

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΥΤΑ ΚΑΙ ΑΛΛΑ

Ο Ισπανός χρονογράφος Μορίγιον λέγει κά-
που ότι ο τελευταίος βασιλεύς της Καστίλλας,
δυν' Αλφόνσος, έκπαιτος πλέον του θρόνου του,
είχε ένα άσθενικόν και άτολμον υιόν εις τὸ κε-
φάλι τοῦ οποίου ἤθελε νά φυτεύῃ καὶ νά καλ-
ιεργήσῃ τὴν ιδέαν τῆς ἀνακήσεως τοῦ θρόνου
τον. Ἐκείνη λοιπὸν καθ' ἡμέραν τὴν ἐξῆς γυ-
μναστικὴν τῆς ψυχῆς τοῦ μικροῦ καὶ ἀδυνάτου
πρίγκιπος. Εἰς μίαν αἰθούσαν τοῦ πύργου τοῦ
εἰχε συγκεντρώσῃ ὅλα τὰ ὅπλα τῶν ἐνδόξων τοῦ
προγόνου οἱ ὅποιοι εἶχαν ἀγωνισθῇ κατὰ τῶν
Μαύρων καὶ ἄλλων ἐχθρῶν τῆς Καστίλλας. Ὁ
ἐκπαιτος ἡγεμὼν ἐκάθισε τὸν υἱόν του μεταξὺ
τῶν ὁπλῶν καὶ τοῦ διηγέτο τὴν ἱστορίαν κα-
θενός.

Κατ' ἐπίτοιο περίπτω συμβαίνει μετὰ τὴν μικρὰν
καὶ ἀσθενικὴν Ἑλλάδα. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν,
συχνάτα ὅμως, ἡ ἐθνικὴ ψυχὴ, δέχεται αὐτοῦ
τοῦ εἰδους τὰς διδασκαλίας. Ὅπως οἱ πρόγονοι
τοῦ μικροῦ ἀτόλμου πρίγκιπος ἐτοί καὶ οἱ πρό-
γονοι τοῦ μικροῦ ἀσθενικοῦ ἑλληνικοῦ κράτους,
εἰργάζονταν πολὺ διὰ τὰ πλουτίσιον μετὰ ἀνα-
μνήσεις τοῦ αἰώνιου ἱστορικοῦ μας μουσείου. Ἀπὸ
ὅλα τὰ σημεῖα τῆς παγκοσμίου ἱστορίας μᾶς
ἐρχονται εἰδήσεις διὰ τὴν ὑπέρχον ἑλληνικὴν
ζωὴν. Ἡ νηπιακὴ ζωὴ τῆς ἀνθρωπότητος, ἐ-
πειτα ὁ νεανικὸς τῆς βίος καὶ ἀργότερα ἀκόμη
ἡ ἀνδρική τῆς ζωῆ συνυφάνθησαν στενάτα μετὰ
ἐνδοξον ἑλληνικὴν δράσιν. Καὶ ἀπὸ ὅλας αὐτάς
τὰς περιόδους τῆς ἀνθρωπότητος μᾶς ἐρχονται
γενναῖα μηνύματα, δόσεως κάποιου τονοτικού,
τὸ ὅποιον εἶνε ἀναγκαῖον εἰς τὰς ψυχὰς τῶν μι-
κρῶν καὶ ἀδυνάτων.

Καὶ αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα ἐπάνω εἰς τὰς μικρο-
συζητήσεις, τὰς μικροῖδας, τὰ μικροσυμφέροντα
καὶ τὰ μικροπράγματα τῆς νεοελληνικῆς ζωῆς,
ἠπλώθη καὶ ἐδέσποσεν ὁ διεκφαλὸς Βυζαντινός
ἀνὴρ καὶ ἡ μεγάλη θυσία, ἡ ὁποία ἔγινε εἰς τὴν
Πόλιν τοῦ Ρωμανοῦ. Ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Πα-
λαιολόγος ἀπὸ τὰ βάρη πένης αἰώνων μᾶς ἐστειλε
τονοτικὴν τῆς ἐθνικῆς ψυχῆς τὸ ἀρώμα τῆς με-
γάλης καὶ ὁραίας θυσίας.

Ἀνθρώποι ἀστοιγεῖσθαι εἰς τὴν Βυζαντινὴν
ἱστορίαν καὶ ἀνθρώποι γκρινιάζοντες ἐκ φύσεως
καὶ ὡς ἀπὸ καθήκοντος πρὸς τὸν αὐτὸν τὸν
ἐβόησαν ὅτι τὸ μνημόσυνον ἦτο περιττὸν καὶ οὐ
εἶνε ἀναγκαῖον εἰς τὸν ἔθνην μετὰ ἀναμνήσεις. Εἶνε
ἐν ταῖς βέβαιον ὅτι ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Πα-
λαιολόγος, κἀνὼν τὸ καθήκον του πρὸς τὴν πα-
τρίδα δὲν ἠμάρταν κανένα ἄλλον νὰ τὸ κἀμῃ,
καὶ ὅτι μετὰ τὴν θυσίαν του συνδέεται τὸ σῶμα
τῆς ἐθνότητος τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὥστε δὲν θὰ
ἦτο ἀρκετὸν ἂν τοῦ ἔκαμαν ἀπὸ ἑνὸς μνημόσυ-
νον τὴν ἡμέραν εἰς κάθε συγκέντρωσιν ἑλληνι-
κὴν ἀνὰ τὸν διασπαρμένον Ἑλληνισμόν. Πρὶν
ἀπ' αὐτὸν ὑπῆρχαν Ἕλληνες, ὑπῆρχαν Ρωμαῖοι,
ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχεν ὁ ἕνας καὶ ἀδιαίρετος Ἑλλη-
νισμός. Ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Παλαιολόγος τὸν
ἐδημοσίωσεν τὴν στιγμὴν τοῦ ὁμήλικος εἰς
τοὺς ὀλίγους γενναίους στρατιώτας του καὶ τὸν
ἐκαλλιέργησεν ἔπειτα μέσα ἀπὸ τὸν τάφον του
εἰς αἰῶνας βαρεῖς καὶ δυστυχισμένους, ὅπως
καλλιέργειται πολὺτιμον ἄνθος μετὰ προσοχὴν καὶ
μ' εὐλάβειαν μέσα εἰς τὴν χλιαρότητα θερμοκη-
πίου ἔξω ἀπὸ τὸ ὅποιον περὶ βαρεῖς καὶ δύσκολο
ὁ γεωμῶν.

Καὶ ἐν αὐτὴν τὴν ὑπέρχον ἀνάνησιν μᾶς
ἐστειλὲν ὁ μεσαιωνικὸς μας Ἑλληνισμός, μία
ἀλλή ἀνάνησις τοῦ ὁραίου μας ἑλληνισμοῦ
ἐπτερόντης πρὸς τὴν Ἑδρὰν.

Ἐνας θεὸς — λέγουσιν ὅτι εἶναι ὁ Ἀπόλλων —
ἐκοιμήτο ἐκεῖ κάποιον εἰς τὰ γόματα τῆς Καμαρί-
νης. Πῶς ἐκοιμήθη ἐκεῖ ὁ θεὸς κανεὶς δὲν γνο-
ρίζει. Ἵσως εἰς τὴν ἐρημίαν τῆς Λαυρεωτικῆς
ἐξοχῆς ὑπῆρχε κάποιον ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς
τὸ ὅποιον εἰσέρχοντο διὰ νὰ κἀνουν μίαν σύντο-
μον προσευχὴν οἱ διαβάται. Ἵσως πλούσιος πρό-
γονός μας ἔχων ἐκεῖ ἐξοχικὴν βίλλαν ἐπήγε τὸν
θεόν, καλλιπλεγμα μᾶς καὶ προστάτην, καὶ τὸν
ἐποθεύετ' εἰς τὸν περιστύλιον τοῦ σπητιοῦ του.
Ἵσως ἐπὶ τέλους παλαιοὶ ἀρχαιοκλήτοι, κατα-
κτιτὰι Ρωμαῖοι, τὸν ἐκλεψαν τὸν παλαιὸν θεόν
διὰ νὰ τὸν μεταφέρουν εἰς τὴν πατρίδα των.
Ὅπως διπλοῦ το βέβαιον εἶναι ὅτι αἰῶνας τώρα
ὁ θεὸς τοῦ φωτός ἐκοιμήτο μέσα εἰς τὸ σκατάδι
τῆς Λαυρεωτικῆς γῆς. Ἐξέσταν χρωρικοὶ σκαπτο-
ντες ἐντάλθησαν ἐμπρός εἰς τὸν μαρμαρομένον
Ὀλύμπιον. Καὶ ἐπειδὴ ὅλοι οἱ Ἕλληνες πλέον
ὄσον ἀπὸλοιτο καὶ ἂν εἶναι, ἐμαθάν τι θησαυ-
ροὺς πρῦνται ἡ ἑλληνικὴ γῆ, οἱ χρωρικοὶ ἐπῆσαν
τὸν δρόμον καὶ ἤσαν τοὺς ἀρχαιοκαπήλους τοῦ
ἐχρεώσαντο. Ὁ Ἀπόλλων δὲν ἐπρόφθασε καλὰ
καλὰ νὰ ἴδῃ τὴν ἑλληνικὴν φύσιν. Ἐκλείσθη ἀμέ-

σως εἰς μεγάλον κιβώτιον — λέγεται ὅτι τοῦ
ἐπρόφθασαν τὰ πόδια — καὶ διηρμήθη εἰς τὴν
Γερμανίαν. Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὁ ὠραίος θεὸς θὰ
διεσπύνη τὰ γαλανὰ βλέμματα, κουρασμένα ἀπὸ
αἰῶνων ὕπνου, πρὸς τὴν ὁμήλικὴν καὶ τὴν σκίαν
τῆς βαρβαρικῆς γῆς.

Αὐτὴ ἡ ἀτυχία τῶν θεῶν δὲν εἶναι τάχα μία
παρηγορία εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἡ ἐξορία τοῦ
θεοῦ ἀπὸ τῶν τόπων ποῦ ἐβασίλευσεν ὠραίος καὶ
φαιδρὸς εἰς τὸν Ὀλύμπιον δὲν ἐρχεται ὡς κάποιον
ἀνακούφισις εἰς τὴν ψυχὴν τῶν ἀνθρώπων ποῦ
ἀναγκάζονται ν' ἀφήσουν τὴν πατρίδα των;
Γ. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΟΝ ΜΑΡΜΑΡΜΕΝΟ

Ἐργαστὴς ἦσαν τὰ χρόνια, βασιλεῖ
Ἀπὸνα χρόνια ποῦ θορυγεῖ τὸ Βόσπορον τὸ κῆμα
Χρόνια ποῦ μᾶς θυμίζουν ἐνδοξα καὶ παλαιά
Ποῦ τὰς κρύφει ἡσυχία σὲ δρομὸ σου μνήμα.

Τὸ σκλάβον τὸ παρόνοιο δὲ κάνει νὰ πονῇ
Κι' ἐκεῖ σὲ δόλον ἔπλυνον σου, κ' ἐκεῖ δὲν θὰ ἦναι
Χρόνια;
Μαρμαρομένη, τότε πρὶν θὰ πάγης νὰ θορυγῇ
Καὶ τὰ δρομὰ σου ἀπότομα σὲν γίγνεται θὰ σπάσης;
Κ. Νικολαΐδης

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἡ λήσασα ἐβδομάς ἐσημείωσε τρεῖς πρώτας
λίαν ἐνδιαφερόντας.

Τὴν Τρίτην ἐγένετο ἡ πρώτη ἐμφάνισις, ἐν
τῷ θεάτρῳ τοῦ Συντάγματος, τοῦ κ. Ἐδμ. Φύρστ
τοῦ διαπρεποῦς πρωταγωνιστοῦ τοῦ Β. Θεάτρου.
Ἐπαίξε τὸν Χρηματιστὴν (Les affaires sont
les affaires) τοῦ Mirbeau, ἔργον πολὺ δυνατὸν
ψυχολογικῶς, εἰς τὸ ὅποιον διέτρεφεν ἐν τῷ
Βασιλικῷ ὁ κ. Φύρστ διαπλάσας μετὰ θαυμαστῆς
ἐπιτυχίας τὸν δυσχερὲς ῥόλον τοῦ Λεσάρ. Περί
τοῦ ἔργου καὶ τῆς ἐκτελέσεως ἐγράφησαν ἄλλοτε
τόσα ὥστε νὰ περὶτενῇ πάσα κρίσις μακροτέρᾳ
περὶ τοῦ πρωταγωνιστοῦ.

Γάλλος δημοσιογράφος καὶ κριτικὸς ἀκούσας
τὸ ἔργον ἐν τῷ Γαλλικῷ Κομφόρ καὶ παρακο-
λουθησας αὐτὸ πρὸς διετίας ἐν τῷ Βασιλικῷ μοι
ἔλεγε: «Δὲν ὑποθέτω νὰ ἐμφανισθῇ ὁ Mirbeau
ἀκόμη τελειότερον Λεσάρ». Ἀκούσάτε το Ἀθη-
ναῖοι κριτικοί!

Τὴν Πέμπτην ἐνεφανίσθη ἐν τῇ Νέᾳ Σκηνῇ ἡ
Λίς Κοτοπούλη μετὰ μίαν comedie τοῦ Picard «ἡ
Νεότης». Κόσμος πολὺς καὶ πάρα πολὺς καὶ ἐκτε-
κτός αὐριστάτος ἐν ἀσφαιρικῷ συνοστισμῷ ἡ
Λίς Κοτοπούλη ἐχειροκροτήθη ζοηρῶς.

Τὴν Πέμπτην ἐπίσης ἔκαμεν ἐναρξιν τὸ Ἑλ-
ληνικὸν Μελοδράμα ἐν τῷ θεάτρῳ καὶ ὑπὸ τῇ
διεύθυνσιν Ἀργίου κατόπιν θριαμβευτικῆς πε-
ριοδείας ἀνὰ τὴν Ἀντολίην. Ἐδόθη ὁ ἀνεξάντη-
τος Ριγολέττος, ἡ μεγαλειότης ἐπιτυχία τοῦ θιά-
σου, μετὰ τὸν ἀπαράμιλλον Βακαρέλην ὁ ὁποῖος
θαυματουργεῖ ὡς Γελοτοποιεὺς εἰς φωνὴν καὶ
ἐπιόχου.

Ἡ κ. Κοκκίνη ὡς πάντοτε ἄμωμος μετὰ γλυ-
κεῖαν καὶ διαυγὴ φωνὴν τῆς. Ὁ κ. Μοραΐτης ἐ-
πίσης.

Χθὲς εἰδίδετο ὁ Μάρκος Μπότσαρης τοῦ Κο-
ρεῶ κατόπιν τούτων ἐτόν. Τὸ ἑλληνικὸν μελο-
δράμα πρέπει νὰ ὑποστηρίχῃ καὶ θὰ ὑποστηρι-
χθῇ ἐνθέρμως διότι τοῦ ἀξίζει. Περιεχειδία τὰ
στοιχεῖα διὰ τῶν ὁποίων θὰ δυνηθῇ νὰ ικανο-
ποιήσῃ καὶ τὸ αὐστηρότερον κοινόν. Ἡ προχθε-
σινὴ ἐνθουσιώδης ὑποδοχὴ μαρτυρεῖ τοῦτο.

Τὴν προσεχὴ Τρίτην ἀναβιβάζεται τέλος ἀπὸ
τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου Συντάγματος τὸ ἀνυπο-
μόνος ἀγαπημένον ὑπὸ τοῦ φιλολογικοῦ μας
κόσμου περιεσπούδαστον δραματικὸν ἔργον τοῦ
διασημοῦ Ἀγγλο-Οscar Wild, «Ἡ Σαλώμη»
Ἡ παράστασις αὕτη θ' ἀποτελέσῃ θεατρικὸν
γεγονός, τοῦ κ. Οικονόμου καταβαλόντος πάσαν
προσπάθειαν καὶ μοχθήσαντος πρὸς τελειότεραν
ἀναπαράστασιν τοῦ ἔργου τὸ ὅποιον εἶνε πολὺ
δυσχερὲς καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν, ἡ ὁποία
ἀπαιτεῖ ὑποκατάστατα στοιχεῖα ἰσχυρὰ καὶ ὡς πρὸς
τὴν σκηρικὴν διαρρύθμισιν. Τὸ δράμα περιέχει
σκηναὶς μεθυστικῆς γοητείας καὶ ἀγρίων καὶ
βιαιῶν παθῶν.

Τὴν Ἡρακλίδαν θὰ ὑποδυθῇ ἡ κ. Νίκα, τὸν Ἡ-
ρώδην ὁ κ. Φύρστ καὶ τὸν Ἰωάννην τὸν Ἡρόδο-
τον ὁ κ. Τριχάς.

Τὰ πρωταγωνιστοῦντα πρόσωπα ἐγγυώνται
διὰ τὴν ἐπιτυχίαν.

Ὁρφεὺς ν' ἀναφέρω καὶ τὸ μουσικὸν μέρος
τοῦ χοροῦ τῶν ἐπὶ τὰ πέπλον. Εἶνε μία θαυμασία
σύνθεσις προσήκουσα εἰς τὸ ἔργον καὶ ὀφείλο-

μένη εἰς τὸν ἐμπνευσμένον συνθέτην κ. Σακελ-
λαρίδην.
Μετὰ πολλῶν ὑποβληθεῶν μεταφράσεων
ἐξελέγη ἡ τοῦ κ. Ποριώτου ὡς ἀποδίδουσα πι-
στότερον τὸ κείμενον καὶ τὰς ιδέας τοῦ θαυμα-
σίου ἔργου.

ΕΥΑΓ. ΚΥΡ.

ΤΑ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑ
ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΙΣΩΤΕΡΙΚΑ

Τὰ γραφέντα περὶ ἐξανηματικὸν τύφον ἐν
Κορώνῃ ἦσαν ὑπερβολικά. Δὲν πρόκειται εἰμὴ
περὶ τύφου ἐλαφροῦς μορφῆς.

Μετὰ πολλῆς ἐπιστημονικῆς, παρουσίας τοῦ
Ἑλληνος προέξοντος κ. Μανασσῆ, ἐγένετο εἰς
Στέττον τῆς Γερμανίας ἡ παράδοσις τοῦ ἑλληνι-
κοῦ ἀντιτορπιλικῆς «Βέλος».

Τὴν Τρίτην ἀπεβίβουν ὁ καθηγητὴς τῆς
χειρουργικῆς κ. Κόνσολας.

Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην ἀπεβίβισθη-
σαν εἰς Βαθὺ τῆς Σάμου εἰκοσι Ρώσοι στρα-
τιῶται πρὸς φρούρησιν τοῦ ρωσσικοῦ προξενείου.

Τὴν 9 π. μ. τῆς Πέμπτης ἐτελέσθη ἐπιβλη-
τικὸν μνημόσυνον ὑπὲρ τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ
Παλαιολόγου. Ὁ κ. Ματσούκας ἀπήγγειλε συγ-
κηρικὸν ποίημα.

Εἰς τὸ παρὰ τὴν θέσιν Κοκκινῆς πυρτιδο-
ποιεῖον ἐγένετο νέα ἐκρηγξίς θύμα τῆς ὁποίας
ἔπεσαν εἰς ἐργάταις.

ὑπὸ χωρικοῦ ἀνευρέθη ἐν Ἀστυρί ἄγλυμα
τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅπερ ἐξαχθέν λαθραίως ἐπω-
λήθη, καθὼς λέγεται, εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ Μο-
νάχου, ἀντὶ 100 χιλιάδων μάρκων. Ὁ δράστης
συνελήφθη, διατάχθη δὲ ἡ σύλληψις καὶ τοῦ ἐν
Παρισίους Ἑλληνος Γεωφ. Γαργιά, ἐνεχομένου,
ὡς φέρεται, εἰς τὴν ὑπόθεσιν.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ

Ἡ Γαλλία, Ἰταλία, Ρωσία καὶ Σερβία
ὑπέγραψαν συνθήκην σχετικὴν πρὸς τὴν κατα-
σκευὴν τοῦ σιδηροδρόμου Δουναβίου-Ἀδριατικῆς.

Ἡ παρόλης εἰς τὴν Αἴγυπτον ἤρξατο νὰ
κἀμῃ θραύσιν. Εἰς τὸ Φαγιὺν ἀριθμούνται 30
κρούσματα.

Τὰ πράγματα εἰς τὴν Περίαν ἐκταράχον-
ται. Ἡ Βουλὴ ἀπερρίσκει τὴν ἐκθρόνισιν τοῦ
Σάχου. Ὁ τελευταῖος οὗτος ἀπῆλθεν ἐκ Τεχε-
ράνης.

Εἰς Ροκατιέτραν τῆς Ἰταλίας ἐγένετο φο-
βερά σύγκρουσις μετὰ δύο ἀμαξοστοιχιῶν.

Ἡ ἀποκρίσεια τῆς Γερμανίας ἐπὶ τὴν ἐπι-
φυκτοῦ εἰς περιπάτον κατὰ τὸ σῆμα. Ἀλλὰ
τὴν φορὰν τοῦτον ὁ ἵππος ἀρνήσαντες ἡ δὲ ἐστερ-
μένη ἀναβάτης πεσοῦσα ὑπέστη τραῦμα σοβαρὸν
εἰς τὴν δεξιὰν χεῖρα.

Τὰ Γερμανικὰ φύλλα σχολιάζουν τὴν συνάν-
τησιν τοῦ Ρεβάλ, καὶ φρονοῦν ὅτι ὑπάρχει φόβος
ἐν τῇ Ἀγγλο-Γαλλο-Ρωσσικῇ συμμοχίᾳ νὰ
ἐκτραγῇ εὐρωπαϊκὸς πόλεμος, καθ' ὅτι ἐν τούτῳ
θιγόνται τὰ ἄλλα εὐρωπαϊκά συμφέροντα.

Νέα ἀνεκαλύφθη συνομοσία ἐναντίον τοῦ
Βασιλέως τῆς Πορτογαλίας, καὶ ἀπάσης τῆς Βα-
σιλικῆς οικογενείας.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν ἐορτῶν τοῦ ἰωβιλαίου
τοῦ Αὐτοκράτορος Φραγκίσκου Ἰωσήφ, θὰ τε-
λεσθῶν ἐν Τεργεστῇ μεγάλαι ναυτικαὶ ἐορταὶ
ἐντὸς τοῦ τρέχοντος μηνός. Ἀναμένεται κατὰ πλῆθος
μοιρῶν ἐξ ὅλων τῶν ἀτόλων τῶν Δυναμειῶν.

Ἐδολοφονήθη ὁ Μητροπολίτης Τυφλίδος,
χωρὶς νὰ ἀνακαλυφθῶν παρ' ὅλας τὰς ἐνερ-
γείας οἰδολοφόνου.

ΑΠΟ ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Η ΒΑΡΚΟΥΛΑ

Βαρκοῦλα κάτω 'στ' ἀρογνάμι
ἀπ' τὰ πολλὰ τὰ χρόνια πεταμένη
ποῦ 'σαν αὐτὴ καμμένη δὲν ἦταν ἄλλη
τὴν αἶμα βοῖσκειται χωμένη.

Τὴν καιρὸ ὁ ἥλιος τὴν ἡμέρα
κ' ἡ ἄλλη ποῦ ἡ θάλασσα σκορπεῖ
κ' ἡ δὴ τὴν νύκτα ἡ νοτιά 'πὸ πέλα
καὶ ὁ χροιάς τὰ ἐξὸ τῆς χαλᾶς.

Καὶ δὲν ἀπ' τὸν ἀνεμὸ διωγμένα
τὰ κῆματα ἀπάνω τῆς ἀρογνῆς
μπαρῶν τῆς ἐρχονται τὰ παρομένα
καὶ τὰ παλαιὰ τὰ χρόνια τῆς θυμίζουν.

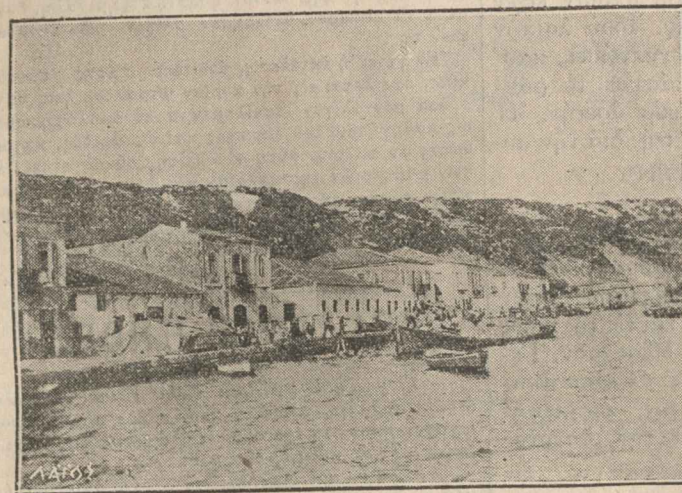
Ἀχ! τότε 'σαν θάλασσα ποῦ ἐπετοῦσε
τὰ κῆματα ποῦ τὴν ἄνω τῆς ἀρᾶνε,
καὶ τὰ δεκάρινα τὰ χρόνια περνοῦσε
Ἀ! τὰ καλὰ τὰ χρόνια ποῦ Περσάνε.

Ἀθήναι.

Ἀφρολουμένο Κύμα

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΑΡΧΙΑΚΗΝ ΖΩΗΝ

Ο ΑΓΙΟΣ ΚΑΤΑΚΩΛΟΣ

Η ΠΑΡΑΛΙΑ ΤΟΥ ΚΑΤΑΚΩΛΟΥ

ΕΠΙΣΚΕΠΤΑΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ

Κατὰ τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριον, πολὺς
λόγος ἐγένετο εἰς τινὰς τῶν Ἀθηναίων καὶ
Πατριακῶν ἐφημερίδων, περὶ τῆς ἐμφανίσεως
ἁγίου τινος ἐν Κατακόλῳ.

Ὁ ἅγιος οὗτος, ὀνομαζόμενος Ἐδστάθιος
Κατακόλκας, εἶχε χρηματίσει ἱεροψάλτης, καὶ
ὡς ἐλέγετο, περιέπεσεν εἰς τὸ στάδιον τῆς Ἀ-
γίας ἑσπέρης κατόπιν ἐξολοπήματος τὸ ὅποιον
ὑπέστη ἐν Ἀμαλιάδῃ πρὸς θεραπείαν τῶν εἰς
τὴν καρδίαν του κατενεχθέντων πληγῶν ὑπὸ
τοῦ εἵματος, ἐν τῷ προσώπῳ εὐαδούς διδα-
σκαλίσσετο.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἐφισκόμενος ἐν
Κατακόλῳ χάριν τῶν ἀνθρώπων φορτώσεων
σταφίδος, ἔσχον τὴν ἐντυλίαν νὰ γνωρίσω τὸν
ἅγιον, ἐπισκεφθεὶς αὐτὸν εἰς τὸ ἐνοσίχμη
τοῦ ὅπερ ἔκειτο παρὰ τὸν «Φάρον Κατακόλου»
καὶ ἀπετελείτο ἀπὸ κοιλότητος σχηματισμένην
ὑπὸ 2 ὀγκολίθων.

Ἦτο Κυριακή, καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, ἀρκε-
τὸς κόσμος εἶχε κατέλθῃ, τὸ ἀπόγευμα, ἐκ
Πύργου, δι' ἐκτάτου τραίνου, (εἶδος Ἀθη-
ναϊκοῦ κολοσοῦργου), ὅπως ἴδῃ τὸν μετὰ Χρι-
στὸν προφήτην καὶ συμβουλευτὴν αὐτόν.

Ἦτο ὥρα ὅταν τὸ θέμα τῶν μετὰ περιε-
γείας καὶ προσοχῆς περιεργαζομένων τὸν ἅ-
γιον προσκυνητῶν, μετὰ τῶν ὁποίων διε-
κρίνοντο καὶ ἀντιφρόσσοι τοῦ ὁραίου φύλου.

Καὶ ἰδοὺ, ἡγήθη ὁ ἅγιος πεποθήσεως περὶ τῆς
ἐσθελείας αὐτῶν, περὶ τοῦ ἰδίου φιλοσοφικοῦ

ΕΞΟΧΙΚΗ ΖΩΗ

ΜΑΡΜΑΡΩΝ ΠΡΙΟΝΙΣΜΑ

Πηγαίνοντας μὲ μίαν ἔξω ἀπὸ τὸν Ποδονύμφη
ἀκονισα θόροντο γλυκὸ, σὺν νεοῦ καποκαλίσματα ποῦ
φέρεται ἀπὸ πηλὸν καὶ ἀροῖται, γὰ νὰ διαλύσῃ αὐτὸν
τοὺς ἀρροῦς του, 'σὺν ἡσυχίᾳ τὸν δρόμον. Μοῦ φαί-
νεται παρὰ τὸν αὐτὸν ὁ δρόμος 'σὺν ἡσυχίᾳ ἐρη-
μία τοῦ μεγάλου κάμπου μετὰ τὰ ἔρημα χωριά του,
καὶ τὰ ὀλίγα δένδρα του, καὶ πορτοφύλακα αὐτόν,
χωρὶς νὰ τὸ θέλω, γαλὶ καὶ μετὰ τὸν τερπόμενον.
Ἦταν ἡ μόνη ζωὴ σὺν κοίμῳ καμῶν καμῶν!

Ἔνα μικρὸ ποτάμι καταρραυδίζοντα ἐπὶ νὰ μετὰ
πελώρια ῥοδά, ἐγὼ εἶπα μονότονα διόλκῃ τοῦ σιδη-
ρῆνος τῆς ὁδοῦ. Σεφύροντας ἀπὸ τῆς γῆς τὴν ἀγ-
καλὰ, ἐπερὶ τρελλὰ στή σιδερένια ῥοδά, καὶ ἀπὸ
τὴν γῆς μετὰ χίλια-δύο παγιδίδια ἐνάντηται πάλι
σὺν ζωῆς, ἑλαιοκαλλιέργειαν, καὶ ἐλάντο πάλι,
ῥοδά σιγαλὰ, κάτω ἀπὸ πικρὸν θάμνον. Ἐθαύ-
μασα τὸ εὐνοῖον τραγοῦδι του, ποῦ ἐντὶ δὲν λέγει
λόγια, ὅμως σκορπεῖ σ' ἐκείνη καὶ τὴν ἐρημίαν,
γλυκερὰ μελαγχολία καὶ σὲ μορεῖ κοντὰ του, χαρὶ-

Ο ΑΓΙΟΣ ΔΙΔΑΣΚΩΝ

ζῶντες ἐλπίδας μουσικῆς 'σὺν ἐννοίᾳ μου-
σική!...

Αἶψα ἔνα σπητάκι.
Ἔνα μεγάλο ποῖον, ποῦ ἐκτείνεται ἀπὸ
τὴν μεγάλη ῥοδά, ἐκείνη, νῆρα καὶ, αἰγὰ-αἰγὰ, ἔ

ΕΛΛΑΣ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΣ ΕΠΙΘΕΡΜΗΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΑΡΜΟΝΗ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΕΥΤΕΣ

Εσωτερικού και Κρήτης	Δραχ.	8
Εξωτερικού	Φρ. χρ.	12
Ρωσίας	Ρούβλια	5
Αμερικής	Δολάρια	3

ΟΣΤΙΣ ΔΙΔΕΙ ΧΡΗΜΑΤΑ

δι' αντίτιμον ἀγγελίας του, καταχωροισθείσης εἰς τὴν «Ἑλλάδα», ἢ συνδρομῆς, χωρὶς νὰ λαμβάνῃ ἀπόδειξιν, φέρουσαν τὴν υπογραφήν τοῦ κ. Σπυρ. Ποταμιάνου καὶ τὴν σφραγίδα τοῦ φύλλου, θεωρεῖται ὡς μὴ πληρωσας.

Διολογούμεν τοῦτο δι' ἐκείνους οἱ ὅποιοι δίδουν χρήματα διὰ λογαριασμοῦν μας εἰς διαφόρους μεσῖτας δημοσιεύσεων.

Ἐπίσης καθιστῶμεν γνωστὸν ὅτι πολλοὶ τοιοῦτοι μεσῖται διαπραγματεύονται δημοσιεύσεις διὰ τὴν «Ἑλλάδα», μετ' ἐμποδίων, ἐπαγγελμάτων ἢ καὶ πολιτικῶν, χωρὶς ἢ διεκδικεῖν τοῦ φύλλου, νὰ ἔχῃ γνώσιν τῶν τοιοῦτων διαπραγματεύσεων. Αὐτοὶ ἐργάζονται δι' ἴδιον λογαριασμόν των, χωρὶς ἡμεῖς νὰ τὸ γνωρίζωμεν.

ΟΥΔΕΜΙΑ ΑΙΤΗΣΙΣ πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν λαμβάνεται ὑπ' ὀφιν, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.

ΑΠΟ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΕΙΣ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Η ΜΕΤΑΒΑΣΙΣ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως εἰς Πάτρας ἐξηρέθισεν τὴν δραστηριότητα τῶν ἐκεῖ ἀνταποκριτῶν τῶν ἐφημερίδων, καὶ τὸ τηλεφώνον μεταβίβασεν, καθ' ἑκάστην, ἀτελείωτους περιγραφὰς καὶ πληροφροῦν περὶ τῆς Βασιλικῆς διαμονῆς, ἐν τῇ πόλει τῶν Πατρῶν.

ΑΙ ΠΕΡΙΤΡΑΦΑΙ αὐτὰ κινεῖται πάλιν ἐν ζήτημα περὶ τοῦ ὁποίου καὶ ἄλλοτε ἠγορήθη ὁ τύπος. Τὴν μεταβίβασιν τῶν Βασιλικῶν λόγων. Τὸ ζήτημα εἶναι πολὺ περίεργον, διότι τὸ Πανελλήνιον ἐπιθυμοῦν πολυλῶν ν' ἀκούσῃ ὀλίγας λέξεις ἀπὸ τῆς χειρὸς τοῦ Βασιλέως τῶν, ἀκούει εἰς τούτας περιστάσεις, ἐκεῖνα ποῦ δὲν περιμένει.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ λέγει λ. χ., ὅτι τοῦ ἀρέσκειν αἱ Πάτραι, ἀλλ' ὅτι δὲν βλέπει πολλὰ ἀτιμολοία εἰς τὸν λιμένα, ἐρωτᾷ ποίας ἀπογραφῆς εἶναι οἱ παρατεταγμένοι στρατιῶται καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Δήμαρχον, προσθέτει:

— Ζέστη μεγάλη, αὐτὰς τὰς ἡμέρας! Τὴν φράσιν ταύτην παραλαμβάνομεν αὐτολεῖται ἐκ προωνίης ἐφημερίδος.

ΟΛ' ΑΥΤΑ δεικνύουν, ὅτι καὶ ὁ Βασιλεὺς ὡς ἄνθρωπος, ἀισθάνεται τὴν ζέσθη καὶ ὁμίλει πρὸς τοὺς περὶ Αὐτόν, ἀναλόγως τῶν στυγαίων ἐντυπώσεων, μὴ ἔχον βέβαια ὑπ' ὀφιν τοῦ, ὅτι αἱ ἀδελφαὶ ἐκεῖναι ἢ παγινώδεις φράσεις θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὰς ἐφημερίδας, ὑπὸ τύπον σοβαρῶν δηλώσεων ἢ συνδιαλέξεων.

ΚΑΙ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ εἶναι, ὅτι οἱ ἀνταποκριταὶ μεταδίδουν εἰς τὴν δημοσίευσιν ὁ-

μύλιας διὰ τὰς ὁποίας ἡ Α. Μ. δὲν ἐσκέφθη ποτέ, ὅτι θὰ δημοσιευθῶν, ὁμύλιας αἱ ὁποῖαι δὲν ἔχουν καμμίαν ἀξίωσιν, διότι λέγονται διὰ νὰ περῶσιν ἡ ὥρα καὶ διὰ νὰ μὴ κρατῇ σιωπηλοὺς τοὺς συνοδευόντας Αὐτόν.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ τοῦ οικονομικοῦ ἀξιοματικοῦ Μιχ. Πλατάνη ἀπεκάλυψε καὶ κατὰ παράλογον, διὰ τὸ κράτος. Ὁ κ. Θεοτόκης εἶχε ψηφίσει νόμον εἰδικὸν χάριν αὐτοῦ, ὅταν ἐτεθῇ εἰς ἀποστρατεῖαν, ὅπως διατηρήσῃ τὴν ἐμπιστὸν θέσιν τῶν ὁποίων εἶχεν ὅταν εὐρίσκειτο ἐν ἐνεργείᾳ. Ἰδοὺ λοιπὸν καὶ μία ἀπὸ τὰς σπανίας συμπτώσεις καθ' ἃς, ἡ πολιτικὴ δὲν ἐπρωστάει τὸν ρουσφεῖ, ἀλλὰ τὴν πραγματικὴν ἀρετὴν. Ἡ πρᾶξις αὕτη εἶναι πολὺ τιμητικὴ διὰ τὴν κυβερνήσιν, ἢ ὁποία τὴν ἐνέγγισεν.

ΕΙΣ ΤΟ ΖΑΠΠΕΙΟΝ ἔρχεται τὴν προγεσινὴν νύκτα ἀπόπειρα ἐκβιασμοῦ καθ' ἑνὸς πολίτου. Κάποιος τὸν ἐπλησίασε ζητῶν ν' ἀνάγῃ τὸ σιγῶν του καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ ἐξήγησε δι' ἀπειλῶν ἐν διδραχμῶν. Γεγονὸς τοιοῦτο τελοῦμενον εἰς τὸ κοσμοβριθές, κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, Ζάππειον, εἶναι μία ἀληθὴς ὑβρὶς πρὸς τὴν Ἀστυνομίαν.

ΑΛΛΑ ΔΕΝ γίνονται μόνον ἐκβιασμοὶ καὶ λωποδυσίαι εἰς τὸ Ζάππειον. Τὸ ρωμαντικὸν πάθος μεταβάλλεται ἰδίως τώρα τὸ θέρος εἰς ἐστὶν καταπληκτικῆς διαφθορᾶς καὶ ἀκοσμίας. Ὑπὸ τὰ δένδρα ἐνεδρεῖται εἰς κάθε βῆμα περιπατητοῦ ἡ ἀνηθικότης. Ἐνίοτε τὸ ρεῖμα τοῦτο τῆς διαφθορᾶς ἐν τῷ κοχλασμῷ του ἐκκινεῖται μέχρι τῆς πλατείας, καὶ οἱ ζήτοντες ὀλίγην δόσον καὶ ἀναπνοὴν γίνονται πολλὰς θανάτου ἀκοσμιῶν, τὰς ὁποίας ὅλος ὁ κόσμος βλέπει πλὴν τῆς ἀστυνομίας.

ΟΤΑΝ οἱ δημόσιοι περίπατοι παρουσιάζουν τοιαῦτα φαινόμενα, φανταζόμεθα τί καλὸν εἶναι τὸ ἀποκτεῖν μέρη τῆς πόλεως. Καὶ ὅταν ἕνα πλῆθος ἀμέτρητον μικρῶν παιδίων συγχάσει εἰς τοιαῦτα κέντρα καὶ ἀποκτεῖν χωρὶς καμμίαν προσοχὴν ἐκ μέρους τῶν γονέων ἢ τῶν διδασκάλων ἢ τῶν ἀστυνομικῶν, διατὶ ν' ἀπορῶμεν ἔπειτα ὅτι ἡ κοινωνία ἀσφαλεῖται ἀπὸ χαρακτῆρας φανόλους καὶ ἐγκληματικούς.

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

“Ο ΓΑΜΟΣ ΜΕ ΤΑ ΦΑΝΑΡΑΚΙΑ,”

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐδόθη εἰς τὸ Βασιλικὸν θέατρον, τὸ μονόπρακτον μελοδραμῶν «Γάμος μετὰ τὰ Φαναράκια» τοῦ Ὁφφενπαχ. Τὸ ἔργον τοῦτο ὡς ἔλα ἐν γένει. τοῦ μοναδικοῦ εἰς τὸ εἶδος τοῦ συνθέτου, εἶναι εὐφυστατόν. Ἡ μελωδία ρεῖ: ἀφρονος καὶ ὁρραεῖ ἀπὸ τὰς στήθων τῶν εὐθύμων χωρικῶν, ἐπὶ μὲν ἰσορροπίας καὶ σατυρικοῦ, ἐπὶ δὲ παθητικῆς. Ὁ μεγαλοφυὴς οὗτος εἶπον, ὅς ἐ Ὁφφενπαχ, ὁ παρουσιάζων τὴν μαγικὴν φανὸν τῆς ζωῆς μελῶν, γνωρίζει νὰ συγκινή, χωρὶς ὅμως νὰ μεταχειρίζεται χυδαῖας παθητικὰς φράσεις. Τὸ ἔργον τοῦ δὲν εἶναι ταπεινόν, ἀλλὰ μέγα κ' εὐγενές.

Ὁ Μοτσαρτ τῶν Ἡλλοῦσαν πεδίων, ἔλεγε περὶ αὐτοῦ ὁ Ροσσίνι.

Ἡ ἀρμονία τοῦ «Γάμου μετὰ τὰ Φαναράκια» εἶναι στερεωτικὴ ἐπίσης καὶ ἡ ὀρχήστρα μεγαλοφυῶς ἐπεξεργασμένη, τὸ μελοδραμῶν τοῦτο χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ 1857, ἔτους λίαν καρποφόρου, κατὰ τὸ ὅποιοι εἶδον τὸ φῶς καὶ ἔτερα ἐπὶ ἔργα, ὡς «Τὰ τρία φύλλα τοῦ διαβόλου», «Οἱ μικροὶ μεγαλοφυῶς» καλ. Ἦτο ἡνγαλικὸς οὗτος νὰ συνθέτῃ μονόπρακτα ἔργα, μετὰ τρία ἢ τέσσαρα άτομα, καθόσον δὲν ὑπῆρχον ἡθοῖοι διὰ νὰ υποδυθῶσι περὶ σόφιστάρα πρόσωπα.

Πάντα τὰ μελοδραμῶν τοῦ ταῦτα ἐπαίχοντο εἰς τὴν χάριν τῶν ἔργων προωρισμένην μικρῶν

αἰθουσῶν τῶν Ἡλλοῦσαν πεδίων, τὴν ὅν αὐτοῦ ἐπωνομασθεῖσαν «Bouffes Parisiens».

Ἡ ἐκτέλεσις τοῦ «Γάμου μετὰ τὰ Φαναράκια» ὑπὸ μαθητῶν τοῦ Ὁφφενπαχ ἦτο ἀρκετὰ ἐπιτυχής.

Ἡ δὲ Κορωνάου ὑπῆρξεν ἀπαράμιλλος εἰς τὸν ρόλον τῆς μάς ὑπόσχεται πολλὰ, ἔτι ὡς αὐτὸς, διότι δὲν ἔχει εἰρήμην συμπληρῶν, ἀλλ' ὡς ἡθοῖος. Ἡ δὲ Σανθῆκη ἐπαίει ἐπίσης ἀρκετὰ καλὰ, μολοντὶ ὀλίγον προπεποιημένη, ὡς συνήθως ἄλλως τε. Ἡ δὲ Πέσκα ἐνεθουσίασε τὸ κοινὸν μετὰ τὴν χρυσταλλώδη φωνὴν τῆς καὶ τὴν σκηνοκίνη τῆς. Μόνον ἡ δὲ Κατζίμυχάλη, θυνάμεθα νὰ εἰπωμεν, ὑστέρησεν ὀλίγον τῶν συναδέλφων τῆς.

Ἐν γένει ἡ ἐκτέλεσις, ἀνωτέρα πάσης προσδοκίας, ἐφελκεται εἰς τὴν κυρίαν φερόμενην, ἥτις ὑστεροῦσα μὲν ὀλίγον (ὀφειλομένη νὰ τὸ ἐμολογῶμεν) ὡς καθήκον τοῦ θεάματος καὶ ὡς αὐτὸς, καθύπερθεσεν ἐν τοῖς αὐτῇ ν' αὐτῇ οὕτως εἰπὼν ἐπὶ τῶν μαθητῶν τῆς παλαιᾶν καὶ ἀληθοῦς τῆς σκηνοκίνη τῆς τῆς ἄλλοτε χαριστάτης καὶ ἀπαρμιλλοῦ καλλιτέχνης τῆς γαλλικῆς Ὁφφενπαχ.

Διάφωρος συγχορδία

ΒΡΑΔΥΝΕΣ ΠΝΟΕΣ

— Τί με ζεῖται; νὰ 'μαι ἤλθα εἶμαι τὸ τρελλὸν ἀεράκι ποῦ σιγοτραγουδᾷ κάθε νύκτα στοὺς μυρωμένους κήπους τοῦ τραγοῦ τῆς ἀγάπης τῆς παντοτεινῆς. Τί με θέλεις; λέγε μου.

— Ἐλα νὰ μοῦ δροσίσεις τὸ φλογισμένο μέτωπό μου μ' ἑνα φιλί σου ὁμοσπέρ.

Ναί φίλε μου, ἔρχομαι... νὰ, πάρε τὴν ἀνοιχτὴν μου καὶ τὸ στήμα μου, καὶ δός μου τὸ μέτωπό σου καὶ τὴν χεῖρά σου. Ἀφροῦ με νὰ τὰ φιλήσω ἀσπλά, ὅπως κάνω γιὰ κάθε ὄμορφον λουλούδι. Ὁ ἀλάφροσός σου ἀναστενόμενος σου, νὰ βρεθῶν σου ὅλα, καὶ θὰ σταλάξω στήν καρδίαν σου τὸ μαγικὸν βάλαμο τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς ἐλπίδος... Μὴ με φοβῶσαι, ἔρχομαι ἀπ' τὸ στήν ποῦ φτερουγίζον τὰ δεινὰ σου, καὶ εἶδα τὴν κόρη ποῦ ἀγαπᾷ, τὴν εἶδα λυπημένην καὶ συλλογιμένην ἐνός, καὶ νὰ κλαίῃ ῥοιῶντας ἐν τῇ ληρμόνῃ. Ἡ ἴδια ἀμφιβολία βασανίζει καὶ τὴν δικήν σου τὴν ψυχή. Παιδιά ποῦ εἶδετε! κλαίετε καὶ οἱ δύο σὰς μετὰ. Ἀφροῦ με νὰ ἔμω μέσα στὰ βάθη τῆς καρδίας σου: θὰ σοὺ μιλήσω γι' αὐτήν, καὶ θὰ στεγνώσω διὰ σου τὰ δάκρυα μόνο μὲ δύο μου λέξεις... Πρόσεξε με, γιὰ εἶμαι τὸ ταπεινὸν ἀεράκι, τ' ἀλόγικον, ποῦ πετᾷ τραγουδιῶντας τὰ τρυφερά λόγια τῶν ἐρωτευμένων... Ἀκούσε με: εἶνε δική σου ἡ καρδιά τῆς. Κι' ἂν δὲ πιστεῖς ὅ ὁρκίζομαι σὲν αὐτὸν μου, σ' ἀντὶ τὸ πόλεμον, σὲς ἐγγράσεις πεταλούδες, σὲν ὁλιβεροῦ φεγγαρί ποῦ στέγνεται ὁλομόναχο στοὺς κήπους. Σ' ὁρκίζομαι σὲς λέξῃ ποῦ φημί σου σὰν βιάβαινα κοντὰ τῆς, σὲς λέξῃ ποῦ ἀρετὰ γιὰ νὰ σὲ φέρω εἰς... ὁρκίζομαι σὲς δάκρυα ποῦ λήπτει σὰν μαργαριτὰ σὲς ἀνερεμμένα τῆς μάτια, ὅ ὁρκίζομαι πὸς ὅ ἀγαπᾷ. Τὰ ἐκτελεῖ τῆς ἡμέρας, τὰ ὁμοιωμένα σὲν κόσμῳ, εἶναι ἐκάνω τὸν μωροδὴ χυμῶν... νὰ αὐτὴν ἀ' ἀναπνεῖς τώρα... Δὲν εἶμαι ἡ φωνὴ τῆς... ἡ φωνὴ τῆς ποῦ φημί σου σὲς ἀγαπᾷ μέσα στήν καρδίαν τῆς κάμαρα πὸς ὅ ἀγαπᾷ... Πὸς θ' ἄδεις νὰ στεγνώσῃ διὰ σου τὰ δάκρυα, διὰς σου τῆς λήπεις, μ' ἑνα τῆς φιλίαν γλῶσσῃ... Μὴν ἀμφιβάλλεις περὶ, ἀρετὰ καὶ ἐλπίς. Καὶ θὰ ξανδρῶν νὰ σοὺ φέρω τὴν μωροδὴ τῶν λουλουδιῶν, ποῦ τόσο τὰ λατρεῖ ὥστε τοὺς ἐμπεσεύθηκε τὴν οὐράνιαν λέξῃ: σ' ἀγαπᾷ....

Σ. ΤΡΙΚ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ ΓΕΩΡΓ. Θ. ΠΑΝΑΓΑΚΟΥ

Θεραπεία αιμορροΐδων, κήλης, εδρουριγίων, παθήσεων μήτρας κλπ.

Λέγειται εὐσεβέστερος ἀσθενείας.

Ὁραὶ ἐπισκέψεων 9—11 π. μ. 3—6 μ. μ.

Ὁδὸς Μενάνδρου 28

ΕΠΙΠΛΑ

ΚΡΕΒΒΑΤΙΑ ΑΓΓΛΙΚΑ

ΕΜ. ΒΕΡΝΑΡΔΟΥ
ΑΙΟΛΟΥ 128

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

ΙΟΥΔΑΗΘ

27

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ.—Ὁ στρατηγὸς τῶν Ἀσσυρίων Ὀλοφέρνης πολεῖται κατὰ τὸν Ἰουδαῖον, συναντῶν μετὰ τὴν νεοκτὴν παρθένον Ἰουδῆν, τὴν ὁποῖαν ὄντων τῶν γυναικῶν τῆς Ἰουδαίας καὶ προσβάλλεται ὑπὸ τοῦ ἐρωτός τῆς. Ἀλλ' ἡ Ἰουδῆ ἀπαρτὸν ὁλοῦν πλὴν ὁλοῦν Χάν, ἕνα κνηνὸν, τῆς λίμνης Γεννασέτ, τὸν ὁποῖον ἀρροῖαί τοῦ μεγάλου στρατηγῶ. Ὁ Ὀλοφέρνης ἐκδοκίμους διὰ τὴν ἀπόκρισιν τοῦ ἐρωτός του, ἐκστρατεύει κατὰ τῆς Βεθούλης—τῆς πατρίδος τῆς ὁραίας Ἰουδῆς—ποιοῦται αὐτὴν καὶ τὴν φέρε εἰς δεινὴν μέχρις ἀπελπίσεως θέαν. Φοβούμενος ὅμως μήπως ἀποθῇ ἡ παρθένη τοῦ δάκρυον τῆς πόλεως, ἡ Ἰουδῆ, προστείνει ὅτι εἶνε ἱκανὸς νὰ λύσῃ τὴν πολιορκίαν, ἀν' αὐτὴ μεταβῇ μίαν νύκτα εἰς τὴν σπηλὴν του καὶ μείνῃ παρ' αὐτῷ. Ὁ λαὸς ἀνεῖται νὰ δεχθῇ τὴν Ἰουδῆν, ἀλλ' ἡ Ἰουδῆ, διὰ νὰ σώσῃ τὴν πατρίδα τῆς, παρὰ τὴν ἀνταρξίαν τοῦ ἀγαπῶν τῆς Χάν, ἀποφασίζει νὰ θυσιασθῇ, ἐκτελούσα τὴν ἀπαίτησιν τοῦ στρατηγῶ. Ἡ δὲ ἐνέλευσεν τὸν Χάν, διὰ νὰ μὴ τὴν ἐμποδίσῃ καὶ ἐκμύσει τὸν ποταμὸν τῆς, μετ' ὅσον 30 ἐκλεκτοὶ ἄνδρες ἐκινεῖται διὰ τὸ στενωπέδον τῶν Ἀσσυρίων, ἐν ᾧ ὁ λαὸς τῆς πόλεως κλαίον ἐνθουσιαστικῶς καὶ ἐπαναλαμβάνει τὸν στίχον τοῦ προφήτου: «Ἀγεταί τὸ πρόβατον ἐπὶ σφαιρῶν».

(Ἡ συνέχεια)

Ὁ ἡ νύξ ἡ φοβερὰ! Ποῖος δύναται νὰ τὴν περιγράψῃ; Ἡ Βεθούλη εἶνε θυσιάζουσα εἰς τὸ σκότος καὶ δὲν φωτίζεται εἰμὴ ἀπὸ τὰς δάδας, τὰς ὁποίας φέρουν οἱ δάκκα δαδούχοι, οἱ προπορευόμενοι τῆς συνοδίας. Εἶνε φῶς αὐτὸ; Εἶνε φῶς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ὀδηγεῖ τὴν ἐκπομπὴν καμὸν παρθένον εἰς τὸν ἄδην τῆς ψυχῆς τοῦ Ὀλοφέρνης;

Τὰ πλῆθη συγκεντρούμενα περὶ τὸν ποταμὸν—τὸν περὶ τὸν ποταμὸν πορτοῦ μετὰ τὸς χρυσοῦς στυλῶν καὶ τὴν πορφυρῶν ἐπίδοσαν—ἀγωνίζονται νὰ ἴδουν τὴν μορφὴν αὐτῆς.

Καὶ ἐν ὅλῳ κλαίον, ἡ Ἰουδῆ παρ' ὀλίγον νὰ γελῇ.

Τὸσον εἶνε ἡ μορφή τῆς εὐθὺς καὶ ἡμερος.

Τὰ μαῖνα μάτια τῆς ἀστράπτουν, χωρὶς νὰ φαίνονται ὅτι πονοῦν.

Ἀπ' ἐκείνην ὅσοι τὴν βλέπουν νομίζουσι ὅτι τὸ βλέμμα τῆς ἐκκρίνει: κἀποὶν ἐλπίδα, ὅτι καὶ περιμένει καλὸν καὶ ποθητὸν ἐκεῖ ὅπου παγαίνει..

Ὁ ἄν τὴν εἶδεν ὁ Εὐφράτης καὶ ἔμεινε κατὰ-πληροῦς.

Ἡ κυρία μου, ἀνεκέφῃ ὁ ἀπληκτισμένος δοῦλος, φαίνεται ὅτι δὲν δυσχεραίνεται ἀπὸ τὴν ἐπισκεψὴν αὐτήν. Μήπως ἀγαπᾷ τὸν Ὀλοφέρνην;

Τὴν αὐτὴν σκέψιν, ἔκκαμν καὶ ὅσοι ἀντίκρουσαν τὸ πρόσωπόν τῆς.

Τόση φαῖδρα φυσιογνωμία δὲν ἐπρόδιδε ποτὲ ἀνθρώπων πονοῦντα.

Ὅταν ἡ συνοδία ἐπλησίασε τὴν πόλιν, μία γραία, διασχίσασα τὸ πλῆθος, ἀφῆκεν εἰς τὴν πρώτην γραμίαν.

— Κυρία μου, ἐκράυγασεν.

Οἱ δορυφόροι προσεπλάσαν νὰ τὴν ἀπομακρύνουν.

— Ἀφῆκαί με, ἐπανάλαβεν ἐκείνη κραυγάζουσα ἀκρόν ἰσχυρότερον, θέλω νὰ ἴδω τὴν ἀγαπῆτὴν κυρίαν μου.

Καὶ αἱ κραυγαὶ τῆς ἦσαν αἱ μόναι ποῦ ἐτάρασαν τὴν νύκτα, ἐνεκα τῆς σιγῆς ἡ ὅποια ἐπεκράτει.

Ἡ Ἰουδῆ τὰς ἤκουσε.

Τὴν συμβαίνει: ἠρώτησεν ἕνα τῶν συνοδῶν τῆς.

— Μία τρελλὴ φωνάζει.

Οἱ τρελλοὶ λέγουσι πολλὰς σφοδρὰς λόγους, διότι δὲν ἐμολοῦν αὐτοὶ, ἀλλ' ἡ παραφροσύνη των...

Τί λέγει.

— Θέλει νὰ σὲ πλησιάσῃ.

Ἡ Ἰουδῆ κατελήφθη ἀπὸ περιέργειαν.

— Ἀφῆκαί τὴν, εἶπε πρὸς τοὺς ἀκολουθοῦντας.

Ἡ γραία ἐπλησίασεν ἀδελφίνουσαν.

Ἦτο ἡ γνωστὴ τῆς μάγισσας.

— Στάθιτε! δισταξεν ἡ Ἰουδῆ.

Καὶ ἡ συνοδία ἐσταμάτησεν.

— Θεὸς μου τί κάλλος εἶν' αὐτὸ!... ἐτραυλίσαι, προσδίδουσα με θαυμασμὸν τὴν κόρην.

— Κάλλος προσωρινὸν διὰ τὸν ἐχθρόν μου, ἀπῆντησεν ἡ Ἰουδῆ.

Ἡ γραία ἐνόμισεν ὅτι ἐπληρώθη.

Ἐνόμισεν ὅτι τῆς ἀπέσπιν τὰ μέλη τοῦ σώματος τῆς.

— Μεταβαίνεις, ἐκράυγασεν, εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Ὀλοφέρνης;

— Δὲν τὸ ἐμάθεις ἀκόρη;

— Ἦρουν κλεισμένη. Δὲν γνωρίζω τίποτε. Εἶδα τὰ φῶτα τῶν δαδούχων καὶ ἔμαθα ὅτι διαβαίνει ἀπ' ἐδῶ. Δὲν γνωρίζω τίποτε.

— Ἐρώτησε λοιπὸν νὰ μάθῃ, εἶπεν ἡ Ἰουδῆ,...

— Ὡς αὐτὴν, εἶπε πρὸς τοὺς ἀνδρας.

— Στάσου, δέσποινά μου, σ' ἐξορκίζω... στάσου μίαν στιγμὴν.

— Ἀλλὰ τί θέλεις;

— Νὰ μάθω ἀπὸ τὰ χεῖρά σου, ἂν εἶνε ἀληθὲς αὐτό.

— Σοὺ τὸ εἶπα πλὴν. Ὁδῶγομαι εἰς τὸν Ὀλοφέρνην.

— Διὰ νὰ σώσῃς τὴν Βεθούλην;

— Καὶ τὸν ἐρωτᾷ μου.

Ἡ γραία ἠρώτῃ τοὺς ἀφθάλμους. Προσέδωκε τὴν Ἰουδῆ καὶ ἐψιθύρουν ἀγωνίσαν:

— Τὸν ἀγαπᾷ λοιπὸν;

«—Κοιμάσθε, τούς εφώνησεν, ἐν ᾧ ἡ πόλις πάλιν ἀγρυπνεῖ;
—Τὶ συμβαίνει; ἡρώτησε με φωνὴν ἀσθενὴ εἰς νυσταλέας ἐξ αὐτῶν.
—Ἡ Ἰουδὴ ἀνεχώρησε διὰ τὴν σκηνὴν τοῦ Ὀλοφέρνηος...
Ὁ Χάν ἠνωθῆθη καὶ ἐβράχυνεν εἰς τὴν αἰθρὰν ὕδραν.
Ὁ Χάν ἠδύνατο νὰ τὴν θραύσῃ!
Συνεκράτησε τὴν ἀναπνοὴν τοῦ καὶ ἤκουσε:
«... γέλασθ', ὡς ἐάν μετέδανε νὰ τελέσῃ γάμους».
— Ἀγράτε, ἐτραύλισεν ὁ Χάν.
Καὶ ἤκουσε τὴν συνέχειαν:
«... Ἡ μάγισσα—ἡ γράτα μάγισσα, τὴν γνωρίζετε—τὴν ἐπλησίασε καὶ μετὰ τινος ἐμιλίας τὴν ἤκουσε νὰ λέγῃ ὅτι ἀγαπᾷ τὸν Ὀλοφέρνην. Ἡ φήμη διεδόθη αὐτοστιγμὴ καὶ ὁ λαὸς ὅλος, μέχρι τοῦ ἀρχιερέως, τὸ πιστεύουν. Ἡ Ἰουδὴ μὲς ἡπὸ τὴν λοππὴν Πηγαίνει νὰ διασκεδάσῃ με τὸν ἐραστήν της καὶ ὁ λαὸς τὴν ἐθέρμησεν ὡς θυσιαζομένην».
Ὁ Χάν εἶχε πέσει πρὸ πολλοῦ ἀναίσθητος, ἐπισθε τῆς θύρας.
Ἀλλ' ἦτο τόσῃ ἡ ἐκπληξίς τῶν δεσμοφυλάκων τοῦ, δι' ὅσα ἤκουαν, ὥστε δὲν ἀντελήφθησαν τὸν δούπον τοῦ σώματός του πίπτοντος.
Ἐν ᾧ ἡ Βεδοὺλ ἐσχολάζετο τὴν ἀπροσδόκητον μεταστροφὴν τῆς Ἰουδῆς, ἐκείνη ἐπροχώρει πρὸς τὸν Ὀλοφέρνην.

Τὸ στρατόπεδον τῶν Ἀσσυρίων καταυγάζετο, τὴν νύκτα ἐκείνην, ἀπὸ πυρᾶς κολοσιαιᾶς, διὰ τὴν ἐορτὴν τῆς νίκης των.
Νύκτα τὴν ἦτο ἡ μετὰβασις τῆς Ἰουδῆς εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ στρατηγῶν των.
Αἱ πυραὶ, ἐφόσον ἡ συνοδία ἐπλησιάζεν, ἀμεγαλύνοντο καὶ ἦδη διεκρίνοντο εὐκρινῶς, ἡ σκηνὴ τοῦ Ὀλοφέρνηος, ἐκ τοῦ πληθους τῶν φώτων καὶ τῶν ἀστραπῶν τῆς ἐποίας ἐξέπεμπεν ὁ ἄφθονος χρυσός, ὁ περικοσμοῦν αὐτήν.
Ἡ πένθημος συνοδία—πένθημος διὰ τοῦς 30 ἐκλεκτοὺς ἀνδράς, οἱ ἔποιοι τὴν ἀπαύτου—διέσχισε βραδέως τὴν κοιλάδα καὶ ἤρχισεν ἦδη ν' ἀνέρχεται τοὺς λοφίσκους, ἐν τῇ μέσῃ τῶν ἐποίων εἶχε στηθεὶ ἡ ἀμαρτωλὴ σκηνή.
Ἡδὲ εἶχαν τοσοῦτον πλησιάζει, ὥστε ἠκούοντο λακτοὺς ἀνδράς, οἱ ἔποιοι τὴν ἀπαύτου—διέσχισε βραδέως τὴν κοιλάδα καὶ ἤρχισεν ἦδη ν' ἀνέρχεται τοὺς λοφίσκους, ἐν τῇ μέσῃ τῶν ἐποίων εἶχε στηθεὶ ἡ ἀμαρτωλὴ σκηνή.
Ἡδὲ εἶχαν τοσοῦτον πλησιάζει, ὥστε ἠκούοντο λακτοὺς ἀνδράς, οἱ ἔποιοι τὴν ἀπαύτου—διέσχισε βραδέως τὴν κοιλάδα καὶ ἤρχισεν ἦδη ν' ἀνέρχεται τοὺς λοφίσκους, ἐν τῇ μέσῃ τῶν ἐποίων εἶχε στηθεὶ ἡ ἀμαρτωλὴ σκηνή.

Ὁς ἡγεμονίς τῆς πόλεως εἶχε μεθ' ἐκείνης τὴν σπᾶθην τὴν ἡγεμονικὴν.
Τὸ ὅπλον τοῦτο δὲν ἦτο τοῦ πατρὸς της. Ἦτο τοῦ Χάν.
Τὸ παρῆλθε μεθ' ἐκείνης τῆς Ἰουδῆς, διὰ νὰ συμβολίσῃ, ὅτι δὲν ἤρχετο ὡς ἡττηθεῖσα, καὶ καταθέσασα τὰ ὅπλα, ἀλλὰ ὡς ἀρχηγὸς ἐνὸς λαοῦ, ὁ ἐποίας θέλει νὰ διαπραγματευθῇ μετὰ τῶν ἐχθρῶν του ἐντιμὸν εἰρήνην.
Ἀνέλαβε τὸ ξίφος ἐκ τοῦ φορείου ὅπου τὸ εἶχε ἀποθέσει καὶ κρατοῦσα αὐτό, δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν, παρετήρησεν ἐκ νέου, ἀπὸ τοῦ φορείου.
Αἱ δῶδες τῶν Ἀσσυρίων εἶχαν πλησιάζει.
Μεταξὺ αὐτῶν δὲν ἐφαίνετο ὁ Ὀλοφέρνης.
Ἐκείνος ἐπερίμενεν εἰς τὴν σκηνὴν του.

Σάλληντες τραχεῖαι ἀντήχησαν ἐξαίφνης.
Σάλληντες Ἀσσυριακαὶ χαίρειντοσαι τὴν ἡγεμονίδα.
Ἀλλ' αὐτοὶ ἠκούοντοσαν συγχρόνως.
Κραυγαὶ χαρᾶς τῶν νικητῶν.
Ἐπιφανεῖς πολεμιστὰς περιεκύκλωσαν ἀμέσως τὸ φορεῖον καὶ παρῆλθαν αὐτὸ ἀπὸ τῶν Ἰουδαίων.
Ὀλίγη στιγμή παρήλθεν ἀκόρη καὶ ἐν μέσῃ θορύβου, σαλπύγων, τυμπάνων καὶ κραυγῶν, ἡ Ἰουδὴ κατήλθε τοῦ φορείου της, ἐξῶ τῆς σκηνῆς τῆς περιλάμπρου καὶ φωτολούστου, εἰς τὸ βάθος τῆς ὁποίας διεκρίνον ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ τοῦ θρόνου ἀναμνόμενα τὸν Ὀλοφέρνην.
(Ἀκολουθεῖ)

ΜΕΓΑ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΚΑΤΣΙΛΥΒΑ
ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΥ ΤΗΣ ΠΑΡΙΣΙΝΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
Πλοῦτος ὑφασμάτων Ἀγγλικῶν καὶ Γαλλικῶν τελευταίας ἐποχῆς.
120-ΟΔΟΣ ΑΙΟΛΟΥ-120

ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ ἐπὶ μέτρῳ, ὑπὸ πᾶσαν ἐποψὴν ἄριστα.
καὶ μέχρι **δρ. 60**, ΜΟΝΟΝ Ο ΣΑΜΠΡΑΚΟΣ, κάτωθεν Ἀρσακείου, κατασκευάζει καὶ με δόσεις.

ΚΟΛΩΝΙΑ ΑΜΕΡΙΚΗΝ
ΜΠΑΧΑΡΙΑ
Βραβεῖον εἰς Ἐκθεσὶν Βορδῶ
ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
Ὁδὸς Εὐαγγελιστρίας ἀριθμὸς 23
Ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου Σταδίου 34

ΥΔΡΟΠ ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ ΣΑΡΙΖΗΣ ΑΙΓΙΝΗΣ
Εἰς φιάλας καὶ δαμίζαντας
Θ.Ράμμος—Ἀθήναι Γεωρ. Σταδίου 8
Θ.Ράμμος—Ἐν Πειραιῶι Σωτείρας 2

ΒΟΥΤΥΡΟΝ ΚΑΙ ΤΥΡΟΝ
ἐξόχον ποιότητος θὰ εὑρεθῇ εἰς τοῦ κ.
Δ. ΚΟΤΤΙΚΑ
ΟΔΟΣ ΕΥΡΥΠΙΔΟΥ 22

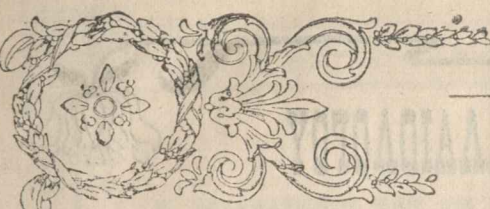

Ὁ,τι δὴποτε ζητήσετε διὰ τὰ ποδήλατα καὶ αὐτοκίνητά σας θὰ τὸ εὑρεθῇ μόνον εἰς τὸν κατὰστοιχα ποδηλάτων κ. **Βήχου**.
Ἀριθ. 3. Περιβολοῦς Βουλῆς
Ἀριθ. Τηλεφώνου 590.

ΕΛΑΜΕΙΝΩΝΔΑΣ Χ. ΖΩΣΙΜΑΣ ΤΑΠΕΤΣΕΡΗΣ
17 ΟΔΟΣ ΚΑΛΑΜΙΩΤΟΥ 17

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΕΘΕ ΤΟ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑ

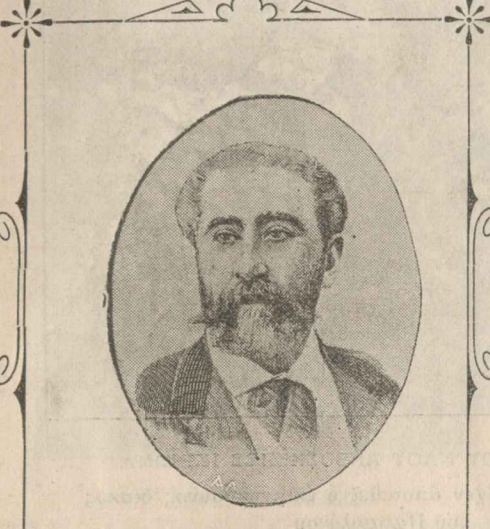
Τὸ οἶνονπνεῦμα εἶνε ἀδελφὸς καὶ ἡ χρῆσις του ἐντελὲς ἀκίνδυνος, ἀρκεῖ νὰ ἔχετε στὸ νοῦ σας, ὅτι τότε μόνον παίρνει φωτιά δταν τὸ πλινθιάζετ ἀπ' εὐθείας στὴν φωτιά. Ἀν καὶ μόνον αὐτὴ ἡ συμβουλὴ φθάνει, μὲλα ταῦτα καλὸν εἶνε ὅλοι δοοὶ κάμνουν χρῆσιν τοῦ οἶνονπνεύματος καὶ πρὸ πάντων ἡ ὑπερέτρις ποῦ εἶνε ἀπρόσδεχτες ψυχικά νὰ προσέχουν:
1ον. Νὰ μὴ ἀφίνουν τοὺς τενεκέδες ἢ τὰ μπουκάλια μετ' οἶνονπνεύμα ἀδουλωτά γιὰτὶ αὐτὸ ἀπορροφᾷ τὴν ὑγρασίαν καὶ χάνει δύναμιν.
2ον. Γιά κανένα λόγο δὲν πρέπει νὰ ρίχνετε οἶνονπνεῦμα σὲ ἀναμμένη λάμπα, μαγειρεῖο, καμινέτο κτλ. γιὰτὶ ἀλλοιῶς μπορεῖ ν' ἀνάψῃ τὸ οἶνονπνεῦμα ποῦ εἶνε μέσα στὸ δοχεῖο καὶ τότε θὰ σπᾶσθ τὸ δοχεῖο καὶ θὰ χυθῇ ἐπάνω σας ἀναμμένο. Τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ μετ' οἶνονπνεύματος.
3ον. Νὰ ἔχετε τὸν νοῦν σας νὰ γεμίζετε ἀπὸ τὸ πρῶτὴν λάμπα, τὸ καμινέτο, τὸ μαγειρεῖο καὶ ὅχι τὴν στιγμήν ποῦ θὰ τ' ἀνάψετε. Ἀν τυχόν καὶ σωθῇ τὸ οἶνονπνεῦμα, ἐνόςφω κάμνετε τὴν δουλειάν σας, νὰ δοῦντε τὴν λάμπαν, τὸ καμινέτο ἢ τὸ μαγειρεῖον νὰ τ' ἀφίνετε νὰ κρύνουν καλὰ καὶ ἐπειτα νὰ τὰ ξαναγεμίζετε, γιὰτὶ δταν εἶνε ἀκόμη πυρῶμένα τὰ σίδερα βγαίνουν μικρὲς φλογίτσες ποῦ δὲν τὰς βλέπει τὸ μάτι καὶ ἀπ' αὐτὰς πᾶναι φωτιά τὸ οἶνονπνεῦμα.
4ον. Αὐτὴ ἡ τρέλλα, πὼς ἀλλοιῶς νὰ τὴν ποῦμε, τὸ νὰ ρίχνετε γιὰ προσάναμμα στὰ κάρβουνα οἶνονπνεῦμα πρέπει νὰ λείψῃ. Τὰ περισσότερα δυστυχῆματα ὡς τώρα ἀπ' αὐτὴν ἐγενεον.
5ον. Νὰ μὴν ξεχνάτε τὸν τενεκὲ ἢ τὸ μπουκάλι μετ' οἶνονπνεῦμα ἐπάνω στὸ τζάκι. Ἡμπορεῖ τυχαίως νὰ πάρῃ φωτιά ἢ ζεσταινόμενον νὰ ξεχυλίσῃ καὶ νὰ χυθῇ ὁπότεαν πάλιν θ' ἀνάψῃ.
6ον. Μὴ γεμίζετε ξεχειλιστὰ τὴν λάμπα, τὸ μαγειρεῖο, τὸ καμινέτο τὸ οἶνονπνεῦμα δταν ζεσταθῇ φουσκώνει καὶ τότε πᾶναι φωτιά. Ν' ἀφίνετε πάντοτε ἕνα δάκτυλο.
7ον. Νὰ προσέχετε καλὰ ἀφοῦ γεμίζετε, ὅ,τι ἔχετε νὰ γεμίσετε καὶ τὸ σκουπίζετε σφιχτὰ σφιχτὰ γιὰ νὰ μὴ μένῃ ἀπ' ἐξῶ περιχυμένο οἶνονπνεῦμα.
(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐταιρείας Οἶνον καὶ Οἶνονπνεύματος)

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

III

JOSE-MARIA DE HEREDIA

JOSE-MARIA Δ' ΕΡΕΔΙΑ

Ὁ José Maria de Heredia ἐγεννήθη εἰς τὰς νήσους Ἀντίλλας τὸ ἔτος 1842, πλησίον τοῦ Σαντιάγου τῆς Κούβας. Ὀκταετὴς ἐγκατέλειπε τὴν πατρίδα του διὰ νὰ εἰδῇ χάριν σπουδῶν εἰς τὴν Γαλλίαν ὅπου διέμεινε ἐννέα ἔτη, κατόπιν δὲ ἐπέστρεψε πάλιν εἰς τὴν γενέθειόν του πόλιν. Ἀλλ' οὐστασίως μετ' ὀλίγον τὸ Παρίσι ὁ νεαρὸς Ἐρεδιά, ἀφῆκε τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Ἀβάνας, ὅπου ἐσύναξε καὶ ἦλθεν εἰς τὴν πρωτεύουσάν τῆς Γαλλίας ὅπου ἠκολούθησε τὴν Νομικὴν ἐπιστήμην.
Ὁ Ἐρεδιά πολὺ γρήγορα ἐγένετο γνωστὸς στὸν κόσμον τῶν γραμμάτων χάρις εἰς διάφορα ἄρθρα καὶ ποιήματα, τὰ ὁποῖα ἐδημοσίευσεν κατὰ καιροὺς εἰς ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ.
Ἐξελέγη μέλος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας τὸ 1894, ἐν ἔτος μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν *Τροπαίων* του. Ὁ Ἐρεδιά ἀπέθανε τὸ 1905.

Τὸ ὅλον ἔργον τοῦ Heredia ἀποτελεῖται ἀπὸ ἐπικόν ἡμιτελὲς ποίημα *Οἱ κατακτηταὶ τοῦ χρυσοῦ* καὶ ἑνα τῶνον συνέτακτον ὑπὸ τὸν τίτλον τῆς *Τροπία*. Ὡς βλέπετε ὁ Ἐρεδιά δὲν διεκρίθη διὰ τὴν καταληκτικὴν γονιμότητά του, ἀφοῦ εἰς διάστημα τριάντα ἐτῶν μόνον τ' ἀνοτέρω ἔγραψε. Ἀλλὰ τὰ ὅλγια ἔργα ποῦ μὲς ἀφῆκε καὶ ἰδίως τὰ συνέττα του ὑπερακοῦν διὰ τὴν ἐγγύτητα ὁ Heredia μετὰ τῶν πρώτων συγχρόνων ποιητῶν.
Τὰ συνέττα τοῦ Heredia, τὰ ὁποῖα εἶναι 118 τὸν ἀριθμόν, κατατάσσονται εἰς τὸν τῶνον τῶν

Τροπαίων ὑπὸ τοὺς ἐξῆς τίτλους: *Ἑλλὰς καὶ Σικελία, ἡ Ρώμη καὶ οἱ Βάρβαροι, ὁ Μεσαίων καὶ ἡ Ἀναγέννησις, ἡ Ἀνατολὴ καὶ αἱ Τροπικαὶ χῶραι καὶ Φύσις καὶ Ὀνειρα*.
Ὁ Heredia εὐδὴς ἐξ ἀρχῆς ἀνεγνώρισε ὡς διδάσκαλόν του τὸν μέγαν ποιητὴν τῶν βαρβαρικῶν ποιημάτων, τὸν Leconte de Lisle (1818—1894), τὸν ἀρχηγόν τῆς σχολῆς τοῦ Παργασοῦ.

Σημειῶνόν ἐν παρενθέσει δύο λέξεις γιὰ τὴν σχολὴν αὐτήν. Ὡς γνωστόν, οἱ μέγροι τοῦ 1850 ποιηταὶ, προεβέβαιον τοῦ Β' Οὐγκὼ ἀνήκον εἰς τὴν *Ρομαντικὴν σχολήν*. Ὁ κόσμος ὅμως ἐκουράσθη νὰ διαβῇ αἰώνως ποιήματα ἀφορώντα ἀποκλειστικῶς τοὺς ἰδίους ποιητὰς των, περιγράφοντα λεπτομερῶς τὰς λύπας, τὰς δυστυχίας ἢ τὰς εὐτυχίας των καὶ ἐν γένει ποιήματα ἐν οἷς «δὲν διεκρίνον εἰμὴ τὴν ἡχὴν τῶν ἀτομικῶν συναισθημάτων τῶν ποιητῶν των». Ὁ Leconte de Lisle (*Ἀρχαῖα, Τραγικά καὶ Βαρβαρικά ποιήματα*) καθὼς καὶ τινες ἄλλοι σύγχρονοι τοῦ ποιητῆ, ἀπερῆσαν νὰ ἐπαναστατήσουν κατὰ τοῦ Ρομαντισμοῦ καὶ ἀποτέλεσαν τὴν *σχολὴν τοῦ Παργασοῦ*. Οἱ ὁπαδοὶ τῆς σχολῆς ταύτης διέσχιοντοσαν ὅτι εἰς τὰ ἔργα των θὰ «λησμονήσουν ἑαυτούς», ὅτι τὰ ποιήματά των θὰ εἶνε ἀντικειμενικά, ὅτι θὰ τραγουδῇσαν μόνον τὴν «Φύσιν καὶ τὴν Ἀνθρωπότητα» καὶ τέλος ὅτι τὰ ἔργα των θὰ εἶχαν μέσα τους καὶ θὰ ἐξέφραζαν «τὴν ἐννοίαν τῆς ἱστορίας», τὴν ἀκρίβειαν τῆς ἑπιστήμης, τὸν πλοῦτον καὶ τὴν λαμπρότητα τοῦ βίου.

Τὰς ἀρχὰς αὐτὰς ἠκολούθησαν πλείστοι ποιηταί, ἡ δὲ σημερινὴ σχολὴ τοῦ Παργασοῦ ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ πολλοὺς μεγάλους ποιητὰς μετὰ τῶν ὁποίων τὸν Francois Coppée καὶ τὸν Sully Prudhomme περὶ ὧν ἐγράψαμε σὲ προηγούμενα φύλλα τῆς «Ἑλλάδος».

Τὰ συνέττα τῶν *Τροπαίων* μποροῦν νὰ θεωρηθῶν ὡς τὰ καλλίστῃς τῆς σχολῆς τοῦ Παργασοῦ, διότι ἔχουν ὅλας τὰς προαναφερθείσας ἀρχὰς εἰς τὸν ὑπερτατον μάλιστα βαθμόν. Ἐπειτα ὁ Ἐρεδιά λατρεῖται τὴν τέχνην καὶ τὸ Ὄρατον ὁ δὲ ὅλος τοὺς στίχους του δὲν ὑπάρχει μὴ λέξι χωρὶς λόγο, μὴ ῥίμα ποῦ νὰ μὴν ἐνχαριστῇ τὸ αὐτὸ καὶ τὸ μάτι ἀκόμη. Προσεπαθεῖ πάντοτε νὰ ἐπιτύχῃ τὸ τέλειον καὶ τὸ κατ'ὀρθότατον μετὰ τὰ συνέττα του. Ἡ Γαλλικὴ Μοῦσα σπανίως παρήγαγε ἔργα τῶσον λαμπρά, τῶσον ἐκτενέστατα καὶ τῶσον ἀγνῆς ἐμπνεύσεως. Ἄλλων ποιητῶν τὰ ἔργα μοιάζουν μετ' ἐκείνης ἡ μετὰ μυστικὰς συνθέσεις τοῦ Heredia εἶναι ἀληθινὰ ἀγάλματα.

Δεξιότατος χειριστὴς τοῦ ποιητικῶν του καλῶν, ὁ Ἐρεδιά ἔχει καὶ τὸν τάλαντον νὰ σὲ μεταφέρει μετὰ τὰ συνέττα του σ' ἄλλους κόσμους, νὰ σοῦ παρουσιάσῃ μπροστά σου ζωντανὴν τὴν ζωὴν

ΣΠΥΡΟΣ ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ
ὁ νεαρὸς συνεργάτης τῆς «Ἑλλάδος», υἱὸς τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν, εἰς τὸν ὁποῖον ὀφείλονται οἱ μελέται αὐταὶ περὶ ἔξων συγγραφέων καὶ ἄλλα διάφορα ἄρθρα καὶ ποιήματα τὰ ὁποῖα ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν «Ἑλλάδα». * * * * *

τῶν πάλων ἀνδράπων καὶ τὴν ψυχὴν των ἀκόμη. Ὅλες ἡ μακρινὲς χῆρες ξεσηκώνοντο στὰ μάτια σου τὰς μορφὰς τους, χάρις στὸν ποιητὴ τῶν *Τροπαίων*.
Καὶ γιὰ νὰ τελειώσω, παραθέτω ἐδῶ τρεῖς λέξεις τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ J. Lemaitre γιὰ τὰ συνέττα τοῦ Heredia, ἡ ὁποῖα ὅπως χαρακτηρίζουν τὸν ποιητὴ καλλίστῃς ἀπ' ὅλα ὅσα ἔγραψα παλαιά: «... Ἐνὰ συνέττα τοῦ περιέχει ὅλην τὴν ὡραότητα ἐνὸς μῦθου, ὅλον τὸ πνεῦμα μιᾶς ἐποχῆς, ὅλην τὴν γραφικότητα καὶ τοῦ πολιτισμοῦ...».

ΣΠΥΡΟΣ ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ.
Στὸ προσεχές
Ὁ ποιητὴς P. Verlaine.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ.—Τὸ λαϊκώτερον τῶν θεάτρων εἶνε ἐφέτος τὸ τῆς Νεαπόλεως, χάρις εἰς τὰς τιμὰς τῶν θέσεων του. Ἰ δραμὴ ἡ α' θέσις καὶ 60 λεπτά ἡ εἰσόδος. Ἀν ὑπολογίσῃ κανεὶς τὰ θαυμασία σκηνικὰ καὶ τὸ πλουσιώτατον βεστιάριον τοῦ κ. Λαγγαδά, τὰ ὁποῖα ἔχει ἐφέτος εἰς τὴν διάθεσίν του ὁ θίασος οὗτος, ὡς ἐπίσης τοὺς πεπειραμένους ἠθοποιούς, οἵτινες τὸν ἀποτελοῦν καὶ τὰ ἐλκυστικὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα θὰ δοθῶν, τὸ θέατρον τῆς Νεαπόλεως θὰ προκαλέσῃ ἐφέτος τὴν μεγαλειέταν συρροήν.

ΝΕΑΣ ΣΚΗΝΗΣ.—Ἡ δεσποινὴς Μαρίττα Κοτοπούλη ἐκάμεν ἐναρξιν τὴν παρελθούσαν Πέμπτην, μετ' ἡ «Νεότητα» τοῦ Πικαῦ. Τὸ θέατρον ἦτο πλήρες, ἤρσαν δὲ πολλοὶ αἱ τουαλέται, τὰς ὁποίας ἡ δεσποινὴς Κοτοπούλη ἐφερεν ἐκ Παρισίων, ὅπου εἶχε μεταβῇ ἐσχάτως.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ.—Ὁ λαμπρὸς θίασος τοῦ Συντάγματος ἐξακολουθεῖ τὰς παραστάσεις του, μετὰ

μεγάλῃς ἐπιτυχίας. Ὁ κ. Φύσας καταγεγραφομένη εἰς τὸν «Χρηματιστὴν» ὅπου ἀληθῶς ἐπαίξεν ἐξόχως. Ὁ κ. Παπαϊωάννου εἰσέειν ὡς κομικὸς θωμαβένης. Ὁ κ. Παπαϊωάννου εἰσέειν ὡς κομικὸς θωμαβένης. Ὁ κ. Παπαϊωάννου εἰσέειν ὡς κομικὸς θωμαβένης. Ὁ κ. Παπαϊωάννου εἰσέειν ὡς κομικὸς θωμαβένης.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ.—Ἀρχίζῃ μετ' ὀλίγου ἡμέρας ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς Κυβέλης, ἡ ὁποία πρώτη εἶχε μεταβῇ ἐσχάτως εἰς τὸν Πέριον καὶ ἐπορεύθη πλουσιώτατα πρὸς τὸν Πέριον, διὰ τὴν ἐρετικὴν περιόδον. Τὸ νεώτατον θέατρον θὰ προκαλέσῃ μέγα ἐνδιαφέρον, ἀπ' ἐνός διὰ τὸν λαμπρόν του θίασον καὶ ἀπ' ἐτέρου διὰ τὴν ἀνείκην καὶ δροσερότητα του. Κατὰσκευασθὲν σύμφωνα πρὸς τὰ τελευταῖα Εὐρωπαϊκὰ πρότυπα.

ΑΘΗΝΑΙΟΝ.—Τὸ Ἰπποδρόμιον Πισφραντῶν κάμνει χρυσὰς ἐργασίας μετὰ τὸ πλῆθος τῶν ποιητῶν του. Κάθε βράδν εἶνε κατὰμυστον. Σήμερον ἔχει δύο παραστάσεις, ἀπογευματινὴν καὶ ἑσπερινήν.

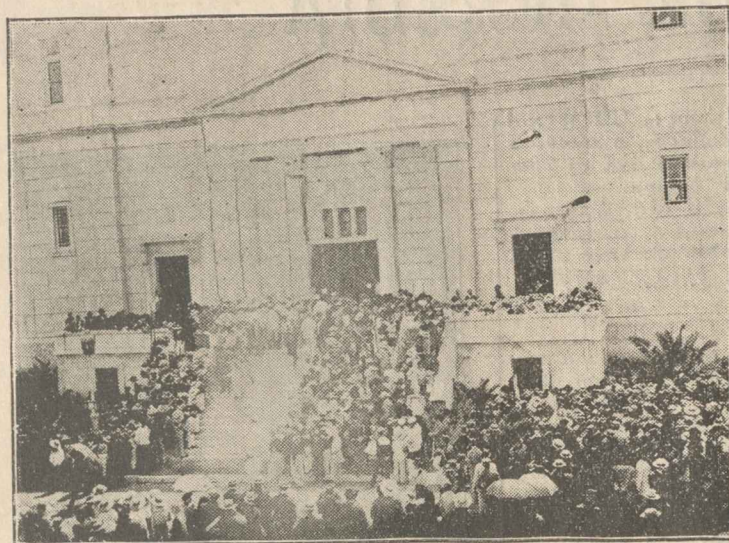
ΑΓΩΝΙΑ
Ἀπόμνησ' εἶδα σ' ὄνειρό μου
τὰ μαυρὰ σου ματάκια ἦσαν κλειστά
τὸ σῶμα ποῦ μέγαλ' ὡς τὸ βάσανό μου
καὶ αὐτὸ βόμβο, τὰ χεῖρα σταυρωτά.
Καὶ σ' ἔβλεπα ἡ δίοπτην ὑποκαταμένη
δὲν εὐρίσκα μὴ λέξι καὶ νὰ πῶ
ἐμοῦ, εἰ μ' ἐρωτᾷς ἀ' ἀγορεύεται
ὅσαν ἐκείνον ποῖός μου μέσο γυροῦ.
Ἀχ! καὶ ὄνειρό φινε μαυρὰ μου
δὲν θέλω πλέον νὰ σὲ θυμῶμαι
στὴν ἐνεσθὶν ὡς ὁρῶνται τὰ δεισιὰ μου
παρὰ νὰ τὸν σὺλλογισθῶ νεκρῶ.
ΔΑΔΑ

Ἡ καρδία τοῦ ἀνθρώπου ὁμοιάζει με θερμοκήπιον, ἐν ᾧ πρέπει νὰ κητεῖται τὰ ἄνθη τῶν ἀσθημάτων.

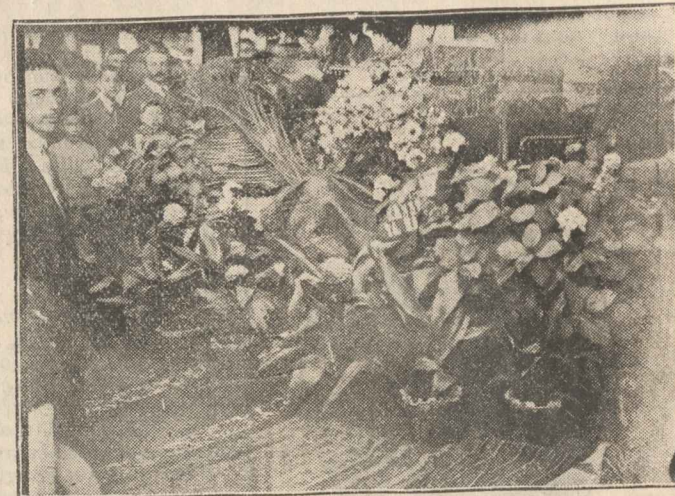
Ὁ ἔρωτας εἶνε ὁ ἀσχημάτιστος τοῦ σὺμπαντος.

Ἡ πείρα εἶνε κακὸς δροσισμὸς ἀπὸ τοῦ σάπινου.

ΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ

Ο ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
ἐξωτερικῶς, καθ' ἥν ὥραν, ἐτελείτο τὸ μνημόσυνον
τοῦ τελευταίου Αυτοκράτορος

ΤΟ ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΑΝΘΟΣΚΕΠΕΣ ΙΚΡΙΩΜΑ
ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχεν ἀποτεθεῖ ὁ ἐπιμνημόσυνος δίσκος
τοῦ Παλαιολόγου

Φωτογραφία «Ελλάδος»

ΕΝ ΥΠΟΔΕΙΓΜΑ ΑΡΕΤΗΣ

Ἡ «Ελλάς» ἐξήτησεν αὐτορ-
μήτως τὴν ἀνωτέρω φωτογρα-
φίαν καὶ τὴν δημοσιεύει μετὰ
πολλῆς εὐχαριστήσεως, διότι ὁ ἀ-
ξιοματικὸς Μιχαὴλ Πλατάνης πα-
ρέσχε διὰ τοῦ βίου του καὶ τῆς
διαθήκης του, ὑπόδειγμα ἀρετῆς
καὶ τιμιότητος σπάνιον καὶ πολύ-
τιμον διὰ τὴν ἐποχὴν μας. Διαχει-
ρισθεὶς, ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν,
ὡς ἀξιοματικὸς τοῦ Οἰκονομικοῦ,
δημόσια χρήματα, ἐξετέλεσε τὸ
καθήκον οὗτο μετὰ τσαύτης ἀ-
κριβείας, ὥστε οὔτε λάθος νὰ τοῦ
προσαφθῇ οὔτε ἡ συνήθης ὑπο-
πτὸς φήμη ἢ ὁποία προσβάλλει
τοὺς διαχειριστὰς ξένων χρημά-
των. Ἀφογὸς καθ' ὅλοκληρίαν
καὶ μὲ λευκὸν τὸ μέτωπον ἀπέ-
θανε πρὸ ὀλίγου. Ὁ θάνατός του
καὶ ἡ διαθήκη του ἐβεβαίωσαν
τὴν ἀγαθὴν φήμην, ἥτις ἐπεκρά-
τει περὶ αὐτοῦ. Ἐνθ' εἶχε λάβει
προῖκα παρὰ τῆς συζύγου του,
ἀποδεικνύει ἥδη ὅτι οὐ μόνον δὲν
προσηύχθηκε τὴν περιουσίαν αὐ-
τοῦ, καὶ τοι ζήσας ἐν ἐγκρατεῖα
καὶ ἀπλότητι, ἀλλὰ ἠλάττωσε
καὶ αὐτὴν τῆς γυναικὸς τὴν προῖ-

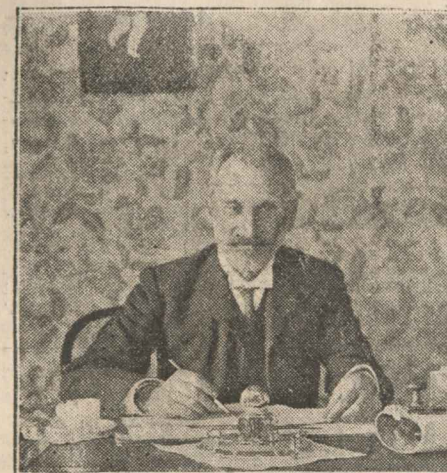
ΜΙΧΑΗΛ ΠΛΑΤΑΝΗΣ

Ὁ πρὸ τίνος ἀποθανὼν ἀντισυνταγματάρχης τοῦ Οἰκονομικοῦ

κα. Παρακαλεῖ δὲ τὴν προσφιλῆ
του χήραν, διὰ τῆς διαθήκης του,
νὰ μὴ λυπηθῇ διὰ τὴν ἐλάττωσι-
ταύτην τῆς προικὸς τῆς καὶ τῆς
κληροδοτεῖ «τὴν ἐντίμιον πενία».
Ἐπὶ πλέον παραγγέλλει πρὸς
αὐτὴν νὰ μὴ δεχθῇ ὅπως ἡ κηδεὶα
του γίνῃ διὰ δημοσίας δαπάνης.
«Τὸ Δημόσιον ταμεῖον, γράφει ὁ
Πλατάνης εἰς τὴν διαθήκην του,
εἶνε πτωχότερον ἀπὸ τὴν σύζυγόν
μου». Νομίζει κανεὶς ὅτι τοιαῦται
φράσεις δὲν ἐγράφοντο, οὐδὲ ἐν
γνώσεισαν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν.
Φαντάζεσθαι ἀμέσως ὅτι ἀκούεις
καίτοιον ἐκ τῶν διασήμων ἀνδρῶν
τῆς ἀρχαιότητος, ἕνα ἐξ ἐκείνων
οἵτινες ἔμειναν ἀθάνατοι διὰ τὴν
ἀρετὴν των. Ὁ Μιχαὴλ Πλατά-
νης ἐνθαρρύνει, διὰ τοῦ ὑποδείγ-
ματός του, τοὺς θλιβομένους διὰ
τὴν σημερινὴν κατάστασιν τοῦ
κράτους μας. Ἀπέδειξε ὅτι ὑ-
πάρχουσιν ἀκόμη μετὰ τῶν ἡμῶν
ἄνδρες τῶν ὁποίων θὰ ἐξήλθουν
τὴν ἀρετὴν, οἷοσδήποτε τιμὸς ἄν-
θρωπος. Καὶ τὸ εὐφροσυνότερον
ἐξ ὧν εἶνε ὅτι ὁ Μιχαὴλ Πλατά-
νης ἀνῆκεν εἰς τὸν Ἑλλ. στρατόν.

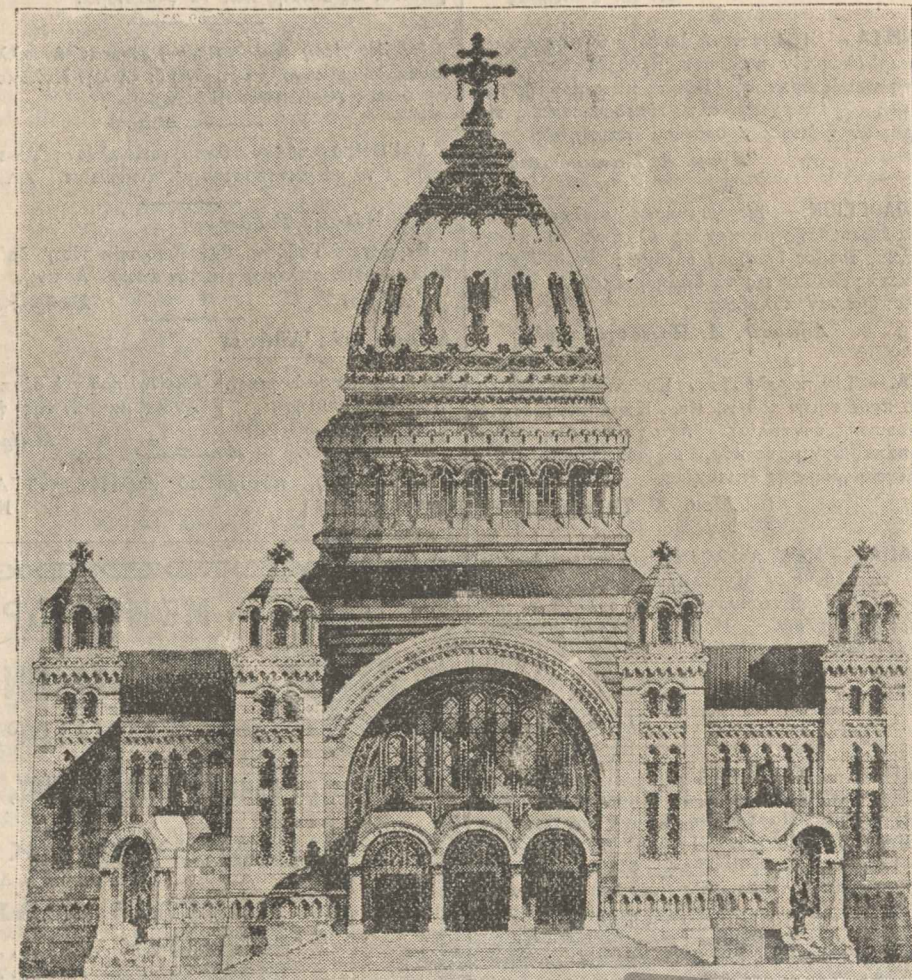
ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἡ ΘΕΜΕΛΙΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ ΝΑΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ ΕΠΙ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΒΟΤΣΗΣ

Ὁ Δήμαρχος Πατρέων, εἰς τὸν ὁποῖον ὀφείλεται
κατὰ μέγα μέρος, ἡ σημερινὴ ἐν Πατραις
ἐορτὴ, ἡ θεμελιώσις ἐνός ἐκ τῶν μεγαλητέρων
ναῶν τῆς Ἀνατολῆς.

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΝΑΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

τοῦ ὁποίου ἡ τελετὴ τῆς θεμελιώσεως γίνεται σήμερον, ἐνῶπιον τῆς Α. Μ. τοῦ Βασί-
λέως ἐπὶ τούτῳ μεταβάντος εἰς Πάτρας.

(Φωτογρ. τοῦ ἐν Πατραις αὐτοῦ κ. Ἀθ. Ἀποστόλου)

Ἡ ΣΚΟΠΟΒΟΛΗ ΕΙΣ ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

Ἡ ΟΜΑΔ ΤΟΥ Α. ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ Ἡ ΝΙΚΗΣΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΣΧΟΛΙΚΟΥΣ ΣΚΟΠΕΥΤΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΑΣ

Δ. Φιλίππου, Σ. Χάπρις, Τ. Παπαϊωάννου, Πολυσιωνάκης
Χ. Χούντας, Γ. Ἀντωνόπουλος, Α. Στριφτός, Γ. Τοτόμης
Γυμναστὴς σκοποβολῆς Γυμναστὴς
Συνήδου γυμναστικῆς

ΙΩΑΝ. Α. ΠΟΝΤΗΡΗΣ

ΚΡΥΦΟΜΙΛΗΜΑ

Πέρα στὸν κάμπο ἔβγα
ὁποῦνε ἡ στοροκαλαμιά
κ' εἰς τ' ἀψηλά ἁλώνι ἀνέβα
θάρθω τὴ νύχτα μυστικά.

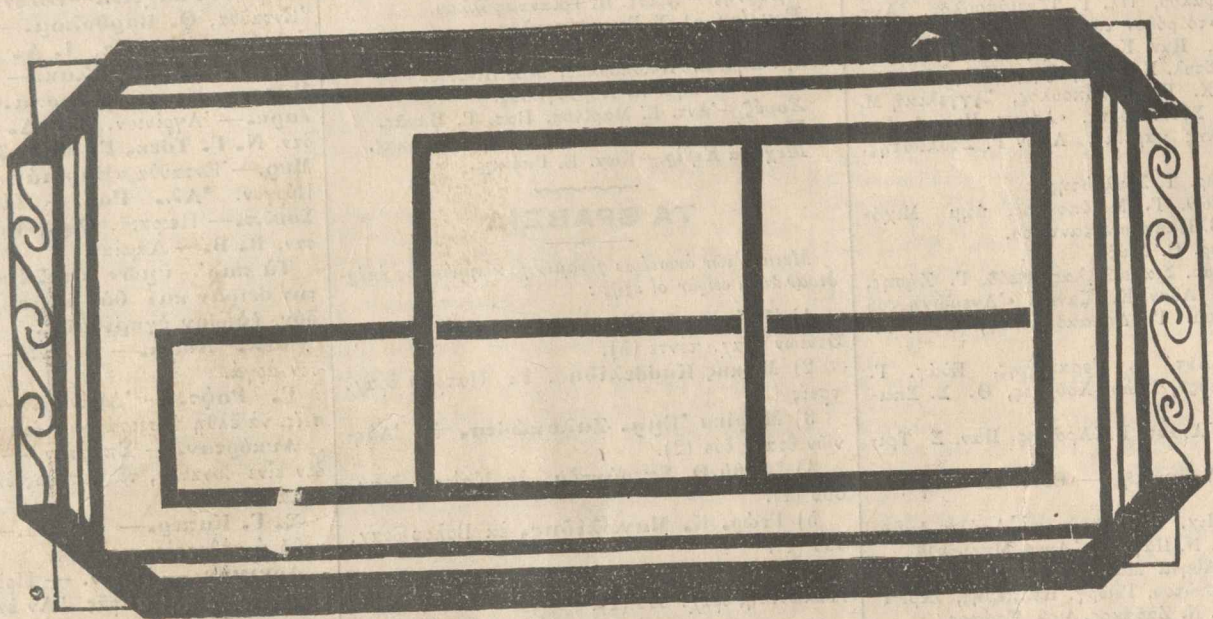
Ὅταν τ' ἀγέρι θ' ἀνεμῖξῃ
καὶ μόνῃ Σὺ θὰ καρτερῇς
κ' ἡ καλαμιά θὰ κυματίζῃ
θάρθω ἀγάλλῃ μὴ σκιαχτῇς!

Φάντασμα κ' ἴσκιος δὲν θὰ γίνω
μὴ βάνῃ ὁ νοῦς σου τὸ κακό
κι' ἂν εἶμαι σκέλεθρο κ' ἂν φθίνω
φθίνω γὰρ Σέ. ποῦ ἀγαπῶ.

Νὰ μὴν σκιαχτῇς ὅταν τ' ἀγέρι
φυσήσῃ ἄγριο μ' ὀρμὴ
καὶ ξεροκαλάμο σου φέρεῖ
κ' ἰδῇς στὴς νύχτας τὴ σιγῇ...

Τὴν ὥρα 'κεῖνη συλλογίσου!
πῶς τὸ κορμί μου τὸ πλανᾷ
σὰν τὸ καλάμι ἢ δική σου
μέσα 'ς τὸν κόσμο, ἀπονιά.

Η ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ ΧΗΡΑ

Μία κυρία εις τὴν Κωνσταντινούπολιν ἔχασε τὸν σύζυγόν της καὶ στερουμένη τέκνων, ἔμεινε μόνη εἰς τὴν ἀνωτέρω οἰκίαν της. Πέριξ τῆς οἰκίας, ἐπειδὴ αὕτη ἦτο κεντρικὴ πολὺ, εἶχαν ἐγκατασταθῇ ἐντὸς τῆς αὐτῆς διάφοροι μικροπωληταί, οἱ ὅποιοι ἐξήσκουν ὑπαιθρίως τὸ ἐμπόριόν των, κατὰ τὴν ἀνατολικὴν συνήθειαν.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου της, ἡ κυρία αὕτη ἐσκέφθη, ὅτι τὰ πέντε δωμάτια, ἔκ τῶν ὁποίων ἀπετελεῖτο ἡ οἰκία, ἦσαν πολλὰ διὰ μόνην αὐτὴν καὶ ἀπεφάσισε νὰ κατεδαφίσῃ τὰ δύο καὶ ν' ἀρκεσθῇ εἰς τρία μόνον. Τοῦτο δὲ διὰ νὰ ἐνοικιάσῃ περισσότερον ὥρον εἰς τοὺς μικροπωλητάς καὶ νὰ ἔχῃ περισσότερον εἰσόδημα.

Συγχρόνως ὅμως ἤθελε νὰ δαπανήσῃ ἐλάχιστα χρήματα, διὰ τὴν μετατροπὴν ταύτην τῆς οἰκίας καὶ προσεκάλεσε μερικοὺς μηχανικούς, εἰς τοὺς ὁποίους ἐδήλωσε τὴν πρόθεσίν της.

Οἱ μηχανικοὶ ἐξήρτων περισσότερα τῶν ἱδικῶν της ὑπολογισμῶν, καὶ ἡ χήρα ἐδίσταζε ν' ἀποφασίσῃ, ἕως ὅτου, ἓνας μικρὸς μαθητὴς ἀνεψιὸς της, πολὺ ἐγκρατὴς τῶν μαθηματικῶν, εἶπε πρὸς τοὺς μηχανικούς, ὅτι ἡμποροῦν κατεδαφίζοντες μόνον τρεῖς τοίχους ἐκ τῆς ἀνωτέρω οἰκίας, νὰ τὴν ἀφήσουν μὲ τρία δωμάτια.

Οἱ μηχανικοὶ ἠπόρουν πῶς δύναται νὰ γίνῃ τοῦτο, ἀλλ' ὁ μικρὸς μαθηματικὸς τοὺς ὑπέδειξε τὴν λύσιν, καὶ τὸ σχέδιόν του ἐπραγματοποιήθη, πρὸς μεγάλην χαρὰν τῆς χήρας.

Ἐρωτᾶται :

— Πῶς δυνάμεθα ἐκ τῆς ἀνωτέρω οἰκίας, νὰ καταρτίσωμεν τρεῖς μόνον τοίχους καὶ νὰ μείνουν τρία δωμάτια, χωρὶς κανεῖς τοίχος ἐκ τῶν ὑπολοίπων νὰ μένῃ ἄχρηστος (νὰ μὴ περιτεριχίσῃ δηλαδὴ δωμάτιον) ; Μὲ ἄλλους λόγους, ποῖται εἶναι αἱ τρεῖς γραμμαί, τὰς ὁποίας θὰ ὀβύσωμεν ἐκ τοῦ ἀνωτέρω σχήματος διὰ νὰ μείνουν τρία τετράγωνα :

(Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ κ. Παύλου Παπαζωΐδου, ἐκ Πειραιῶς)

Οἱ λῦται δύναται νὰ στέλλουν ἐπὶ μικροῦ τεμαχίου χάρτου μόνον τὸ σχῆμα, τὸ ὁποῖον θ' ἀπομείνῃ, μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν τριῶν γραμμῶν.

Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ εἰς τὰ γραφεῖά μας μέχρι τῆς ἐσπέρας τῆς μεταπρὸς ἡμέρας Παρασκευῆς 13 Ἰουνίου.

Ἐκάστη λύσις διὰ νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, δεόν νὰ περιέχῃ ἐσωκλειστικῶς ἐν ἀσφράγιστον καὶ καθαρόν 10λεπτον γραμματόσημον.

Τὰ δνόματα τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Θὰ γίνῃ κλήρωσις μεταξὺ αὐτῶν καὶ θὰ κερδίσουν :

Ὁ πρῶτος δραχμὰς πέντε (5). Ὁ δεῦτερος δραχμὰς τρεῖς (3). Ὁ τρίτος, ὁ τέταρτος, ὁ πέμπτος καὶ ὁ ἕκτος ἀνὰ δραχμὰς (2) ἑκαδότες.

Προσοχὴ εἰς τὴν γραφὴν τοῦ δνόματος καὶ τοῦ τόπου τῆς ἀποστολῆς. Ἀμφότερα νὰ ᾖ καθαρογγραμμένα διὰ νὰ μὴ γίνωνται λάθη.

Ἐπὶ τοῦ φακέλλου ἐξωτερικῶς δεόν νὰ σημειοῦται «Διαγωνισμὸς 32ος».

Ὁ Διαγωνισμὸς οὗτος θὰ συνυπολογισθῇ εἰς τὰ ΕΤΗΣΙΑ ΒΡΑΒΕΙΑ διὰ τῶν ὁποίων οἱ λῦται τῶν περισσότερων διαγωνισμῶν, κερδίζον κατὰ σειρὰν, ὁ 1ος δραχ. 100, ὁ 2ος δραχ. 25, οἱ 3 κατόπιν ἀνὰ δραχ. 10 ἕκαστος καὶ οἱ μετ' αὐτοὺς 15 ἀνὰ δραχ. 5 ἕκαστος.

ΤΟ Γ'. ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

Ἡ προθεσμία τοῦ Γου Δημοψηφίσματος λήγει τὴν ἐσπέραν τοῦ προεχῶς Σαββάτου 7 Ἰουνίου.

Ἡ προθεσμία τοῦ Φωτογραφικοῦ Διαγωνισμοῦ ὥς καὶ τοῦ διαγωνισμοῦ τῶν ἀνεκδότων ἐληξέ χθὲς τὴν ἐσπέραν. Τὰ σταλόντα θὰ δοθοῦν πρὸς κρίσιν εἰς τοὺς ἐδικούς, θὰ ἐξετασθοῦν καὶ προσεχῶς θὰ δημοσιεύσωμεν τ' ἀποτελέσματα.